

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

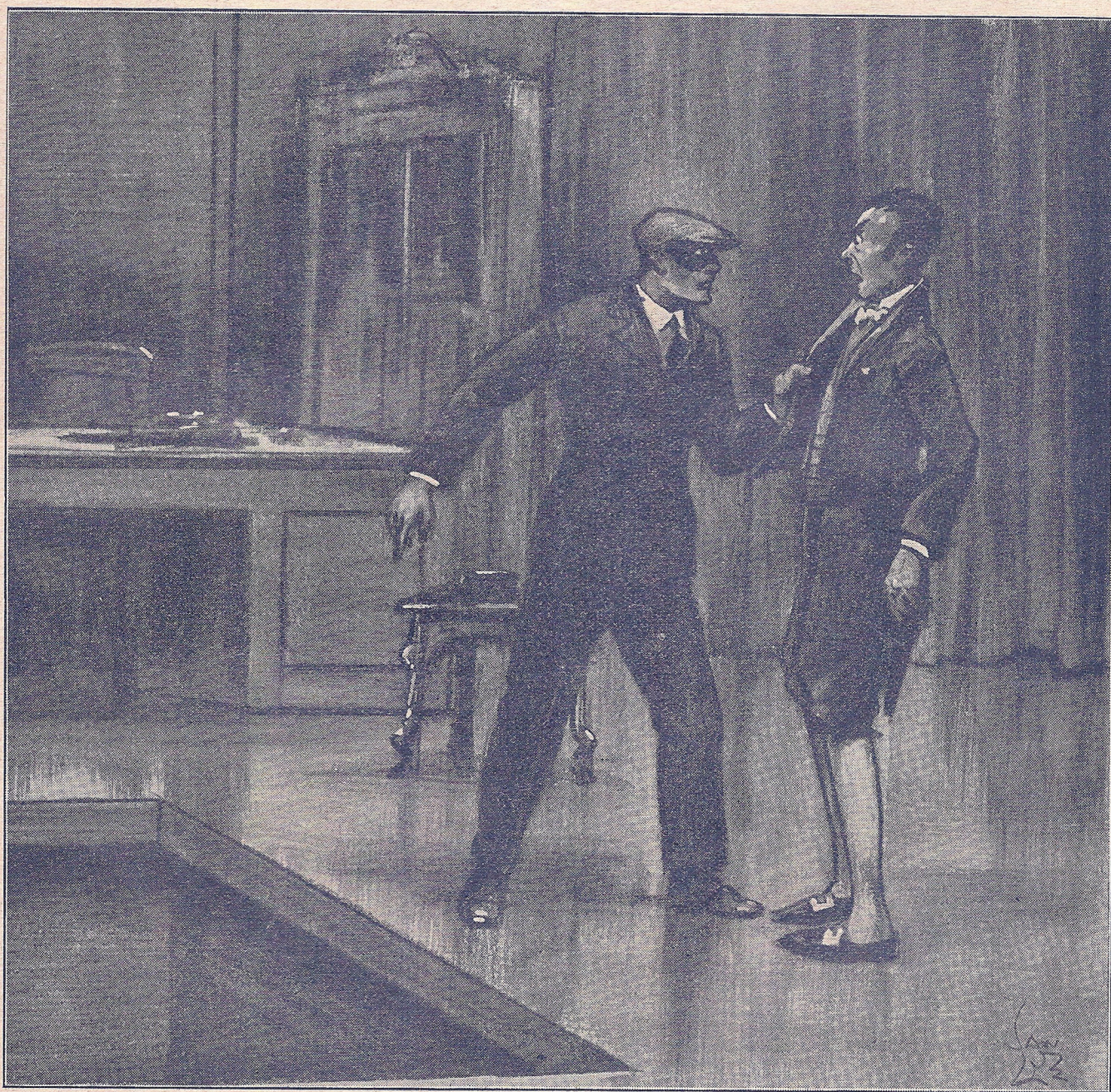
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 749

VERBORGEN MACHTEN.

20 CENT.

Wist je van het bestaan van deze put?

NIEUWE SERIE

VERBORGEN MACHTEN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

NACHTELIJK KABAAL.

Het kon omstreeks half twee in den nacht zijn, toen een rijwielagent die geheel alleen patrouilleerde in het duisterste gedeelte van de Rue de Vaugirard te Parijs, plotseling uit wie weet welke gedachten ontwaakte, opkeek, en van zijn rijwiel stapte. Het kwam hem voor, dat hij een zonderling gerucht had gehoord, dat veel geleek op een strijd van verscheidene personen, die op eenigen afstand gevoerd werd, achter een dier duistere huismuren.

Hij keek verbaasd om zich heen, en liet toen zijn blikken gaan langs de rijen vensters, maar nergens was eenig spoor van licht te bespeuren, overal schenen de bewoners zich lang ter ruste te hebben begeven.

De agent stond nog in beraad wat te doen, toen er uit een zijstraat een collega kwam aanrennen, met hetzelfde doel, en aangetrokken door hetzelfde gerucht.

Op fluisterenden toon confereerden zij dadelijk met elkander.

— Het is alsof er daarginds gebakeleid wordt, Lenoir!

— Dat zou ik ook zeggen, Bontemps!

— Misschien een man die zijn vrouw afranselt!

— Of omgekeerd! maar dat maakt toch niet zooveel lawaai, dunkt me!

— Waar zal het vandaan komen?

— Dat vraag ik mezelf ook al af. We moeten

het eens onderzoeken — het komt me voor, dat het geen zuivere koffie is!

Voorzichtig, hun rijwielen aan de hand meevoerend, klaar om ieder oogenblik hun revolver uit de tasch te trekken, gingen de agenten nog wat verder de straat in, die daar duister eenzaam en somber zich uitstreckte in de richting van de oude walmuren.

En eensklaps stond Bontemps stil, legde zijn hand op den arm van zijn collega, fluisterde opgewonden:

— Ik hoor een deur openen!

— En ik hoor ze dichtslaan!

— Is dat verdacht, om half twee in den nacht, Lenoir?

— Dat is uiterst verdacht, Bontemps! Laten wij eens zien wat het is. Het kwam geloof ik uit dat huis daarginds — vlak bij den hoek, voorzichtig — uit den weg!

Die laatste opmerking was niet van grond ontbloot, want eensklaps kwam er, in dolle vaart, en op gevaar af, om te slaan een gewone taxi om den hoek van de zijstraat aanstuiven en reed zoo dicht langs het trottoir, dat de beide ordebevaarders, op lijfsbehoud bedacht, ijlings zich in veiligheid moesten brengen, en Lenoir had er bijna zijn rijwiel bij ingeschoten.

Het voertuig was zoo snel voorbij, het was ook zoo donker, dat zij onmogelijk het nummer van de taxi konden opnemen, want, met opzet

of niet — de chauffeur had het achterlicht laten uitgaan.

Bontemps was de eerste die zich herstelde, en de wegsnellende taxi een luid bevel achterna schreeuwde om stil te staan!

De chauffeur scheen echter alle aanleiding te hebben, dit bevel in den wind te slaan, want hij dreef de snelheid van zijn voertuig nog op.

En juist toen Bontemps zijn revolver had vrijgemaakt uit de tasch sloeg de taxi een breede zijstraat in, en onttrok zich aldus aan iedere poging om haar te achterhalen met een revolverkogel, die in ieder geval nog harder ging dan de huurauto „al scheelde het niet veel” zooals Lenoir nijdig opmerkte.

— Narijden? stelde Bontemps voor.

— Dat heeft geen doel! Laten wij liever zien wat er in dat huis gaande is. Ik denk dat het inbrekers zijn geweest, die daar aan den haal zijn gegaan!

— Dan was er in ieder geval een inbreekster bij, hernam Bontemps. Ik heb heel duidelijk een vrouw in de auto zien zitten.

— Dan ben jij knapper dan ik, want ik zou nog eerder een vloot op een verschietende ster hebben gezien. Maar laten wij niet langer praten, en liever aan den gang gaan.

Zonder verder tijd te verliezen staken de beide agenten snel de straat over, tot zij bijna de zijstraat hadden bereikt en waren net van plan, aan het hoekhuis aan te bellen, waar zij nu duidelijk een flauwe lichtschijn achter ramen op de eerste verdieping meenden te zien, toen die deur reeds geopend werd, en een heer te voorschijn trad, die blijkbaar juist met eenige overhaasting wilde vertrekken, toen terugdeinsde bij het zien van de agenten, maar volkomen kalm vroeg:

— Wel, mannen — waarmee kan ik jullie van dienst zijn — had je hier willen aanbellen?

Verbluft maar tevens wantrouwend, zeide Lenoir, den ander scherp opnemend voor zoover dat mogelijk was in de half duistere vestibule:

— Daar was aanleiding te over toe, Mijnheer. Het was hier een spektakel alsof alle duivels waren losgebroken!

— O, dat had volstrekt niets om het lijf! zeide de heer die in avondtoilet was rustig. Ik geef een partijtje, en mijn vrienden zijn een beetje opgewonden.

— Wij hebben zoeven een taxi uit de zijstraat zien komen, Mijnheer, met twee mannen en een vrouw erin, er kunnen ook drie mannen geweest zijn, dat was niet duidelijk te zien. Ik geloof in ieder geval dat zij naast den chauffeur zat. Kwamen die hier ook vandaan!

Slechts een ondeelbaar oogenblik scheen de heer te aarzelen en toen antwoordde hij:

— Ja, die zijn wat vroeger heen gegaan.

— Maar waarom niet uit de voordeur? drong Lenoir aan, die het er nu eenmaal op gezet scheen te hebben het naadje van de kous te weten.

— De auto wachtte in de zijstraat, denk ik, zeide de heer, die tamelijk kortaf sprak en zijn geduld scheen te verliezen.

— Maar wij hebben niemand uit deze deur zien komen! Is er dan een zijdeur, Mijnheer.

— Er is geen zijdeur — er is een muur! Maar je hebt je natuurlijk vergist, mijn vrienden zijn door deze deur weggegaan.

Lenoir zweeg een oogenblik en als bij toeval draaide hij zijn rijwiel zoodanig dat het licht van de lamp op het gelaat van den ander viel.

En hij zag een rijzig, goed gebouwd man van omstreeks 40 jaar, met een knap gelaat, een weinigje gebruid, diep in de kassen liggende oogen, blijkbaar van een grijsbruine kleur en naar den laatsten smaak gekleed.

— Ik zou gaarne Uw naam weten Mijnheer, zeide hij eensklaps. Er is hier iets dat mij niet bevalt.

De ander haalde de schouders op en zei norsch:

— Ik zeg je immers dat het eenvoudig een partijtje is geweest, dan schreeuwt men wel eens meer zoo in het wilde weg, zingt liedjes, en vermaakt zich op andere wijze. Ik zie niet in, waarom of ik mijn naam zou moeten zeggen.

— Is dit Uw huis?

— Dat is te zeggen — ik kan er doen en laten wat ik wil, maar het behoort aan een mijner vrienden.

Op dit oogenblik werd er achter in de vestibule eenig gerucht gehoord, een gedaante kwam meer binnenstroompelen dan loopen en een schorre stem merkte vol verwijt op:

— Wat is dat nu, Huguet? Waar verbeuzel je daar je tijd mee? Ik zou liever eens naar het bloedbadje komen kijken. Daar boven liggen er een stuk of acht, die niet veel meer waard zijn, en ik zelf — mijn waarde — een mensche-lijk wrak! Ik mag mijn gesternte prijzen als ik meer dan vier heele ribben in het lichaam heb! Mijn neus staat scheef, en....

De spreker hield plotseling onthutst op, kwam wat dichterbij naar voren, en vervolgde toen met iets van schrik in zijn stem:

— Agenten? Wat — wat is er aan de hand?

— Het beteekent niets, Henri, antwoordde de met Huguet aangesproken heer, haastig,

en het scheen alsof hij hem weg wilde duwen een zijkamer binnen, waarvan de deur half aanstond.

Maar nu was de argwaan van Lenoir zoozeer gaande gemaakt, dan hij, na zijn kameraad een wenk te hebben gegeven vastberaden binnentrad, zelf het licht aanknipte, zoodat de vestibule nu helder beschenen werd en barsch zeide :

— Een oogenblik ! Dat gaat zoo niet ! Voor iemand die aan een vroolijk partijtje heeft deelgenomen, ziet deze heer er heel zonderling uit en hij praat van een bloedbad.

— Pardon, hakkelde Monsieur Henri, dan heb je me heelemaal verkeerd verstaan, agent. Ik heb het over een bloedbadje gehad.

De beide agenten keken den spreker eens wat beter aan, de man was verre van nuchter, en voorts zag hij er uit, als iemand die op onvoorzichtige wijze proeven heeft genomen met de ontplofbaarheid van buskruit. Hij was klaarblijkelijk in dit huis gekomen, gekleed in een compleet rokcostuum, maar daarvan was nu weinig meer over. dan anderhalve broekspijp en een revers aan een stuk mouw, die als door een wonder was blijven hangen aan zijn arm. Zijn boord zat alleen met het achterknoopje vast, de das was verdwenen, het overhemd was een vod, en een paar bloedige striemen dwars over het opgezette, pafferige gelaat.

En de beide agenten hadden een en ander nauwelijks opgemerkt, of daar kwam een zoo desolaat gezelschap de vestibule binnenstrompelen, als de twee ordebewaarders nog nooit aldus bijeen hadden gezien. Het waren zeven mannen, die men misschien een half uur tevoren nog heeren had kunnen noemen, maar nu van den mensch alleen nog maar de recht opgaande houding vertoonden — en zelfs dat niet volkomen. Hun kleederen hingen hun in flarden om het lichaam. Deze vertoonde een dichtgeslagen oog, de ander stond wezenloos met twee uitgeslagen tanden te spelen, die hij onnoozel op en neer wierp op de palm van zijn hand, een derde bekeek in een zakspiegeltje een monsterachtig groote buil, die hem het uitzicht gaf van een zieken Turk met een fez op.

Er was geen van die zeven mannen of hij was met bloed bedekt, en nog nimmer had men zulk een jammerlijke verzameling aanschouwd.

Dadelijk begonnen ze door elkaar te spreken, zonder aanstonds de aanwezigheid van de agenten te bemerken, totdat Lenoir zijn stentorstem verhief en boven het rumoer uitriep :

— Ik verzoek stilte ! Mijnheer Huguet — want zoo is immers Uw naam — hoe verklaart U het uiterlijk van die heeren ?

— Ik verklaar het niet — ik aanvaard het !

antwoorde Huguet zeer kalm. Vermoedelijk hebben zij onder elkander eenige oneenigheid gehad, mijn hemel, agent, zoo iets komt in de beste kringen toch wel eens voor. Rook je ?

— Ik rook nooit onder dienst, mijnheer, en buiten dienst alleen mijn eigen sigaretten. Komaan — ik wacht. Wilt U mij eindelijk zeggen wat dit te beteekenen heeft ? Wat is er nu gebeurd ? Als gij zwijgt, zal een van die heeren het mij zeker wel willen zeggen ?

Maar wat er geschied was, welke invloed die Monsieur Huguet scheen uit te oefenen, plotseeling was het alsof al die heeren met hun gescheurde kleeren en hun gebutste hoofden met stomheid waren geslagen.

Zij stonden op een hoopje, thans blijkbaar geheel ontnuchterd, en allen hadden de oogen gericht op die van Huguet, die daar kalm in het midden van de vestibule stond, en zoo juist een sigaret had aangestoken.

En eindelijk, na een geruimen tijd van stilzwijgen, zeide een benauwde stem, en het klonk bijna komisch, als men den blik wendde naar dien haveloozen bebloeden troep :

— Wij hebben maar een spelletje domino gespeeld, Agent en een beetje ruzie gekregen om den inzet. Heusch, geen aanstoot ter wereld. Het heeft niets te beduiden, hier een schrammetje, daar een deukje, wij trekken er ons niets van aan, wij hebben misschien een paar glazen wijn teveel gedronken, maar wij blijven — dat hoop ik tenminste — gentlemen !

Lenoir keek den gentleman in kwestie eens aan. Hij zag een klein heertje van een jaar of vijftig met het gezicht van een kwaadaardigen mopshond, aan wien men zoeven een been heeft ontnomen en dat gezicht werd er niet mooier op, door een vervaarlijk opgezwollen wang, die wel tweemaal dikker was, dan zij van nature behoorde te zijn. Van zijn rok waren nog de twee mouwen over, bijeen gehouden door een restje van de kraag, en hij zag er uit als een bakker met zwarte morsmouwen, in zijn wit overhemd, en zijn vest van wit piqué.

En weer klonk een andere stem uit het hoopje die met somberen toon sprak :

— Er is met oergeweld een orkaan over ons heen getrokken. Iedereen kan aan zulke dingen blootstaan, noem het een ruzie, noem het een uiteenzetting met geweldpleging — maar houdt ons in geen geval langer op, versper ons den weg naar den Apotheker niet, en trek de deur achter je dicht, want het tocht !

Lenoir liet zijn blikken van den een naar den ander gaan, hij scheen diep ergens over na te denken, en tenslotte richtte hij weer het woord tot den eenigen man die volkomen nuchter scheen te zijn, en zeide :

— Nu willen wij toch spijkers met koppen slaan, mijnheer. U heet Huguët — is Uw voor-naam misschien Gaston en woont U in de wijk van St. Germaine ?

— Zoo is het ! Ik heb volstrekt geen reden om het te betwisten, antwoordde Huguët koeltjes. En deze heeren zijn mijn vrienden.

— U zult mij zeker wel willen toestaan dit huis te doorzoeken ?

— Ik geloof niet dat ik je dat beletten kan — nu ik reeds verklaard heb dat dit huis niet het mijne is. Ga dus je gang. Moeten wij er bij blijven ?

— Ik zal U zelf althans moeten verzoeken, ons te vergezellen ! Wie is die dame ?

Lenoir had gewezen op een mooie, rosharige vrouw, die hem met duistere blikken had staan aankijken, maar nu, blijkbaar eensklaps verrast, haar gelaat tot een liefvallige glimlach plooidde.

— Dat is een vriendin van mij — beter gezegd een kennis ! antwoordde Huguët, steeds even rustig. Moet zij ook meegaan ?

— De dame kan mij haar naam en adres opgeven, en dan kan zij vertrekken.

— Moet ik mijn naam noemen, Gaston ? vroeg de rosharige schoone.

— Waarom zou je niet ? Geef jij je naam maar op aan Mijnheer ! Laten wij wat ik bidden mag, spoedig een einde maken aan de dwaze comédie !

— Leonie Gaspari ! zeide de jonge vrouw kortaf. Adres is Rue Beaujeu 14.

De agent noteerde den naam in zijn opschrijfboekje en zeide :

— U kunt nu wel heengaan. Mijnheer Huguët als ik U verzoeken mag ?

Zwijgend besteeg het drietal de trap, waar Huguët langs kwam draaide hij het elektrische licht aan, en reeds op de eerste verdieping zagen de beide agenten een deur openstaan van een kamer, en dit moest zeker het vertrek zijn waar de orkaan, waarvan de man met de sombere stem gewaagd had — had gewoed, want er was in de heele kamer letterlijk niet een meubel of het was gehavend, gebroken, ja zelfs in splinters geslagen.

In een hoek lag een tafel met slechts twee pooten, en daarvoor een stoel die er nog maar een bezat. Het vloerkleed was op een hoop in een andere hoek terecht gekomen, en een doormidden gebroken sofa hield het daar gezelschap, als om het te troosten.

Voor den schoorsteen was de vloer als het ware bezaaid met de scherven van een prachtige Venetiaansche spiegel, waarvan nog maar de lijst, al was het dan geheel scheef,

boven den marmeren schoorsteenmantel hing, waarvan alles wat er op had gestaan om laag was gestort als het ware weggevaagd door een soort van wervelwind.

— Dit is zeker de kamer van het domino-partijtje, vroeg Lenoir langs zijn neus,

— Hier zijn mijn vrienden geweest ! antwoordde Huguët norsch.

— Misschien is het een gymnastiek of een bokschub ? veronderstelde Bontemps die nog geen woord had gezegd ?

— Ik zeide U dat er wat ongenoegen was geweest en dat is alles.

Maar reeds was Lenoir een ander vertrek ninnengegaan, waar alles op zijn plaats stond — met uitzondering van een keurig, voor twee personen gedekte souper tafel, die een betreurenswaardigen aanblik opleverde — alle flesschen en karaffen waren omgevallen, en hadden hun rooden inhoud over het prachtige damasten tafellaken uitgestort. De glazen lagen in scherven en de tafel stond op een zonderlinge wijze scheef tegen een der kamerwanden aangedrukt.

Maar de opmerkzaamheid van Lenoir werd nog meer getrokken door een zeer zwaren stoel, ongeveer midden in het vrij groote vertrek, op welker zitting een stevig touw lag, terwijl restanten van touwen afhingen van de leuninggen. Dit was blijkbaar doorgesneden met een tafelmes, dat op den grond naast de stoel lag.

Lenoir nam dat mes op, deed het bij het heft heen en weer schommelen tusschen duim en wijsvinger en keek intusschen Huguët op een zonderlinge wijze aan.

— Hiernaast domino, en hier zeker blindemannetje gespeeld ? vroeg hij sarcastisch. En waarom maar voor twee personen gedekt, terwijl gij zooveel vrienden genood had ?

Lenoir wilde nog wat zeggen, toen hij plotseeling ophield, want een kort, heel kort oogenblik was er zulk een duivelsche uitdrukking verschenen in de donkere oogen van den man die daar bij de deur was blijven staan, dat Lenoir er bepaald van schrikte en een geheel onbestuurde beweging naar zijn revolvertasch maakte.

Het volgende oogenblik was het voorbij en geloofde hij zich te hebben vergist.

De stem van Huguët klonk heel gewoon, toen hij glimlachend zei :

— Inderdaad was het een nog al kinderachtig spelletje van mijn vrienden ! En wat die tafel betreft — waarom zou ik ontkennen dat ik hier gesoupeerd heb met de dame die gij zooeven hebt gezien ?

— Dan zijt gij zeker op een onaangename wijze gestoord, ging Lenoir onverbiddelijk

voort, want voor zoover ik zie is er volstrekt niets gegeten ! Zalm, galatine van kip, paté de foie gras — kaviaarbroodjes, alles onaangeroerd gelaten. Het is zonderling. Ziet U, dat dit mes bijna geheel gebogen is door de inspanning om er het touw mee door te snijden ?

— Tafelmessen zijn daar ook niet zeer voor geschikt, zeide Huguet schouderophalend. Willen wij verder gaan ? Ik moet je eerlijk verklaren, agent, dat ik wel gaarne mijn legerstede zou opzoeken. Het is laat, of liever, heel vroeg !

— Wij zullen ons wat haasten, Mijnheer !

En de tocht ging verder, en agent Lenoir van de wijk van Vaugirard vond nog heel wat andere dingen, die hem te denken gaven. Zoo had men b.v. de zijdeur niet met een sleutel, maar blijkbaar met een looper geopend, en zij stond nog aan. Verder vond hij sporen aan den

voet van den muur die deze zijdeur aan het gezicht onttrok, die er op wezen dat er menschen waren overgeklimmen, op den vloer van de smalle gang beneden, ontdekte hij een flardje zwart goed, zeer dun, en klaarblijkelijk afkomstig van een vrouwencostuum — en hij herinnerde zich aanstonds dat Leonie Gaspari, de rosharige handlangster van Huguet, van top tot teen in het paars was gestoken. Hij zeide echter verder niets, klemde de lippen opeen, noteerde slechts nu en dan wat en een kwartier na dien tikte hij en Bontemps voor Huguet aan hun pet, en reden weg in de duisternis.

Een week nadien was agent Lenoir van de wijk Vaugirard om een voor hem geheel onbegrijpelijke reden overgeplaatst naar een geheel andere wijk van de reuzenstad Parijs . . . .

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met goud mondstuk.

HOOFDSTUK II.

BIJ GEBREK AAN BEWIJS . . . .

Het kon omstreeks 10 uur in den morgen zijn van den volgenden dag toen Mijnheer Lepintois, Commissaris van Politie in het 16e Arrondissement op het knopje naast zijn schrijftafel drukte en aan den agent die binnentrad vroeg :

— Is de gedaagde er al ?

— Nog niet, Commissaris !

— Breng hem dadelijk bij mij, zoodra hij verschijnt. Zijn de getuigen er ?

— Het meisje is blijven wachten, in gezelschap van den knaap, Mijnheer.

— Goed zoo ! Je kunt wel gaan.

Mijnheer Lepintois liet zich met een zucht weer achterover in zijn leunstoel vallen, stak een sigaar aan, vouwde zijn handen over zijn dikke buik, en gedroeg zich over het algemeen alsof hij zeer tevreden was over zichzelf en over de geheele menschheid.

Hij was een Ambtenaar, die graag vorderingen wilde maken en zich daarom niet alleen met groote ijver toelagde op zijn taak, maar er ook naar streefde het zijnen meerderen steeds en overal naar den zin te maken.

Hij hield er nauwe en goede relaties op na bij de pers, wel wetend van welk een grooten invloed heden ten dage een veelgelezen blad niet alleen op de openbare meening is, maar ook op de gedragingen van openbare lichamen. Over het algemeen genomen was Mijnheer Lepintois een man, niet alleen van een zekere slimheid ontbloot, ook waar het niet aanstonds zijn beroep betref.

Tot iederen prijs wilde hij vooruit komen, en zijn ideaal was, het tot hoofdcommissaris te brengen, ja, zoo mogelijk tot perfect van Politie.

Vandaar dat hij een afschuw had van alle geheime, raadselachtige misdaden, welke de kiem van onoplosbaarheid in zich droegen, want die konden evenveel struikelblokken zijn, op den weg naar succes.

Hij had nu pas een paar aardige zaakjes achter den rug, die zijn naam met eere hadden doen noemen in de bladen, en hij was dus in een voortreffelijke stemming, toen, ongeveer tien minuten later, de agent van zoeven weer binnentrad, en aankondigde :

— Mijnheer Gaston Huguet.

Huguet trad binnen. Hij was gekleed in een grijs wandeltoilet, dat zijn goedgebouwde gestalte op zijn voordeel deed uitkomen. Hij

zag er een weinigje ongeduldig uit, en begon aanstonds :

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, Mijnheer de Commissaris, als ik de opmerking maak, dat ik wel zeer verbaasd ben over Uw optreden.

— Hoezoo, Mijnheer ? vroeg Lepintois zoetsappig, met beide ellebogen op zijn schrijftafel leunend, en zijnen bezoeker niet bepaald vriendelijk aanzien.

— Wel, Mijnheer — hoe zoudt gij het vinden, als gij zeer laat van een partijtje thuis komend, reeds om negen uur weer gewekt wordt door een bediende, die U komt zeggen, dat gij op het politiebureau verwacht wordt ?

— O, dat zou ik onder bepaalde omstandigheden heel natuurlijk kunnen vinden ! antwoordde de Commissaris droogjes. Vindt gij het dan niet natuurlijk, Mijnheer Huguet ?

— Ik vind het ongelooflijk, Mijnheer ! antwoordde Huguet op ruwen toon. Men haalt fatsoenlijke burgers niet om ieder bagatel uit zijn bed ! Dat beetje ruzie in het huis van mijn vrienden....

— Maar als wij nu eens aannemen, mijn waarde Heer, dat het om nog iets meer dan die ruzie ging ? zeide Lepintois afgemeten, terwijl hij den ander niet uit het oog liet. Dunkt U dat zoo onmogelijk ?

Heel even scheen Huguet van kleur te verschieten maar hij wist zich uitstekend te beheerschen en antwoordde rustig :

— Ik zou niet weten wat U nog verder bewogen zou kunnen hebben wij lastig te vallen, Mijnheer.

— Dan zal het mij een voorrecht zijn Mijnheer, eenig licht te brengen in den nacht Uwer onwetendheid, antwoordde de Commissaris, hoffelijk maar sarcastisch. Gij zijt Gaston Huguet nietwaar ?

— Zoo is mijn naam !

— Gij woont in de Rue Madras ?

— Nr. 23 !

— Zoo mag ik het hooren ! Ik houd van nauwkeurigheid ! Wel, Mijnheer Huguet — er is een aanklacht tegen U ingediend.

Weer trok er heel even iets over het lichtgebruinde gelaat van Huguet, maar hij moest een heel goed comediant zijn, want toen gingen zijn wenkbrauwen ver de hoogte in, en hij herhaalde langzaam :

— Een aanklacht tegen mij ingediend ?

Wegens burengerucht, zeker ?

— Dat niet bepaald ! Wegens ontvoering, vrijheidsberoving en geweldpleging, mijn waarde heer.

— Och kom ! En is het onbescheiden als ik vraag van wie die zotte aanklacht afkomstig is ?

— Dat zult gij aanstonds hooren, Mijnheer Huguët ! Laat ik U echter eerst onder het oog mogen brengen, dat heel wat jonge meisjes zeker een dergelijke zaak zouden hebben laten rusten, teneinde hunnen goeden naam niet in gevaar te brengen, maar wij schijnen hier te doen te hebben met een jongedame, die er moderner begrippen op na houdt en die zich over dit gevoel volkomen heeft weten heen te zetten.

Zij heeft overigens een goeden vriend, die haar in dit geval nog schijnt te hebben aangezet tot het indienen van haar aanklacht.

— Hoe heet dat meisje, vroeg Huguët onverschillig.

— Haar naam is Musette Duflos.

Heel even vertrok het gelaat van den man, die daar in hoog opgerichte, nonchalante houding voor den commissaris stond, en toen zeide hij, zonder een spoor van verlegenheid :

— Ik heb een Duflos onder mijn huurders ! Een zeer slechte betaler, een dronkaard, een leeglooper, dien ik van een mijner woningen heb moeten laten zetten.

De stem van den commissaris klonk scherp als een mes, toen hij hem in de rede viel :

— Niemand kan U het recht ontzeggen, Mijnheer, in uwe hoedanigheid van huisheer lieden van uwe woningen te verwijderen, als zij in gebreke blijven, de huur te betalen. Maar gij spreekt onwaarheid als gij den ouden Duflos beschuldigt van dronkenschap en leeglooperij. Wij hebben informaties ingewonnen. De oude man is eenvoudig door een samenloop van omstandigheden tot werkloosheid gedoemd — en booze tongen verzekeren, dat gij niet geheel en al vreemd zijt aan die omstandigheden !

— Bakerpraatjes ! zeide Huguët op onbeschaamd toon, terwijl hij zijn schouders ophaalde. Ik zou U gaarne willen verzoeken, mijnheer de Commissaris, ter zake te komen, want ik moet u zeggen dat ik het zeer druk heb. Wat wil men nu eigenlijk van mij ?

— Dat zult gij nu aanstonds vernemen, mijnheer ! antwoordde mijnheer Lepintois, en zijn hoofd werd nog rooder dan het van nature al was.

Hij rommelde even in eenige papieren, wisselde fluisterend een paar woorden met een jongen man, die, voor zijn schrijfmachine gezeten het voornaamste van het verhoor noteerde, leunde

weer achterover in zijn stoel om den man tegenover hem scherp aan te zien en begon toen weer.

— De aanklacht luidt, mijnheer Huguët, dat gij mejuffrouw Musette Duflos onder een valsch voorwendsel uit haar woning hebt gelokt, en per auto naar hetzelfde huis in de Rue de Vaugirard hebt laten brengen, waar zich naderhand, en diezelfde nacht dat zonderlinge tooneel afspeelde, waarvan mijn agenten helaas maar alleen het slot hebben kunnen zien — feitelijk nadat het scherm reeds gevallen was. Wat hebt gij daarop te zeggen ?

— Wel, alleen maar, dat het lieve meisje niet met geweld is ontvoerd, en mij uit eigen vrijen wil, bezocht.

Er vloog een trek van minachting over het gelaat van den politiemán, toen hij hernam :

— Gij behoeft geen moeite te doen, mijnheer, het aldus voor te stellen ! Het staat vast, ook uit andere getuigenissen, dat het meisje tegen haar zin naar dat huis is gebracht.

Een oogenblikje kwam er een onheilspellend licht in de oogen van Huguët, en zijn stem klonk sissend, toen hij tussehen de tanden bromde :

— Heeft een van mijn vrienden, die daar waren, soms gefantaseerd ?

— O neen, stel u gerust mijnheer, uw vrienden zijn stom als het graf ! Ik moet zeggen dat gij hen goed hebt afgericht ! Zij weten van niets, zij zijn onschuldige lammeren, zij verklaren dat zij daar rustig in Uw aardig speelzaaltje wat zaten te whisten, toen er plotseling twee of drie kerels, misschien inbrekers, als een wervelwind binnenstormden en als dollen op hen begonnen los te ranselen, zoodat al heel spoedig die zaal in een soort van slagveld veranderd was.

— Dat is volkomen overeenkomstig de waarheid, zeide Huguët koeltjes.

— Volkomen ? herhaalde de commissaris langzaam, terwijl hij zijn rood gezicht wat dichtter bij Huguët bracht. Zijt gij daar wel zoo zeker van ? Bedenk U eens goed ! Is er in uw huis niet nog een vierde indringer geweest — een geheimzinnig personage, een man, wiens naam ook bij onze politie-autoriteiten zeer goed bekend is ?

— Ik weet volstrekt niets van een vierden persoon !

— Neen ? Dat is jammer ! Hij weet van U des te meer. Komaan, mijn waarde mijnheer Huguët, ik zou de partij maar gewonnen geven, als ik u was.

Lepintois had uit het stapeltje papieren dat voor hem lag, een brief gehaald, ontvouwde hem, scheen hem nog eens vluchtig door te lezen en vervolgde toen :

— Wat ik hier heb, is een briefje, van dien vierden man, mijnheer! Zijn naam — ik durf natuurlijk niet zeggen of het zijn ware is, luidt: John Raffles!

— Nooit van gehoord! zeide Huguet met goed gespeelde verbazing.

— Zoo? Nu, dat is misschien ook maar beter voor U. Hij schijnt u — integendeel heel goed te kennen. Hij beschuldigt U van niets meer of minder dan wat U thans wordt ten laste gelegd, maar van nog veel erger dingen. Hij zegt dat u niets veel beter zijt dan een moorddadige, zeer gevaarlijke schoelje, die liefst zoo spoedig mogelijk aan de maatschappij moet worden onttrokken. Dat moet gij hem met zooveel woorden hebben medegedeeld, toen hij zich in uw macht bevond, en gij in de vaste veronderstelling waart dat hij uw huis niet levend zou verlaten, en dat gij hem ongestraft het geheim van uw leven zoudt kunnen mededeelen om hem te sarren en te tarten. Hij wist zich echter te bevrijden, zoo zegt hij, en u uw slachtoffer te ontrukken. Mejuffrouw Musette hilep hem daarbij en sneed eigenhandig met een tafelmes de touwen door, waarmede uw trawanten hem gebonden hadden. Het meisje heeft dat bevestigd.

— Dat bewijst volgens mij alleen dat zij er zeer zonderlinge vrienden op na houdt, zeide Huguet verachterlijk. Hecht gij nu werkelijk geloof aan zulke bakerpraatjes?

— Ik heb alle reden om ze te gelooven, mijnheer Huguet. Ziet gij, John Raffles heeft nog nimmer opzettelijk gelogen, en alles wat hij mij in dezen brief mededeelt klopt volmaakt met hetgeen er geschied is, en wat onze eigen agenten hebben kunnen constateeren. Aanstands zullen Mejuffrouw Musette en Armand Lafonte, haar verloofde, dit alles bevestigen.

Voor het eerst begon er iets als onzekerheid in het gemoed van Huguet op te kruipen. Waarvan hij beschuldigd was, dat alles was waar, en hij zelf wist dat beter dan iemand. Hij had er natuurlijk op gerekend, dat Raffles het niet zou wagen, zich als getuige aan te melden. Zijn brief kon men dan ook nog altijd als een waardeloos vod verklaren — maar helaas bleek het nu dat de inhoud geheel en al overeenstemde met wat Musette en die vervloekte Armand zelve hadden verklaard.

Er waren ook nog twee vrienden of bedienden van Raffles verschenen, waarvan er een met een ontzettende spierkracht begaafd, zijn ongelukkige vrienden bijna dood had geslagen, maar die schenen geheel en al buiten het spel te blijven. Alleen Raffles was als aanklager opgetreden.

En Huguet voelde, met een nauwelijks te

verbergen woede, en wraakzucht, dat de zaak voor hem toch nog wel eens een verloop kon hebben, dat hij nimmer had kunnen voorzien, rekenend op zekere machten die hem altijd wel terzijde zouden staan.

Mijnheer Lepintois stoorde hem in zijn verwarde overpeinzing, en zijn stem had een spottenden, meedoogenloozen klank, toen hij hernam:

— Als ik U was, mijnheer Huguet, dan zou ik den strijd maar opgeven. Ik moet U waarschuwen dat van dit oogenblik alles wat gij zult zeggen tegen u kan worden aangewend, dus wees voorzichtig met uw woorden. Want ik zal u als mijn arrestant moeten beschouwen. Bontemps, roep de getuigen binnen.

De agent wilde zich reeds naar de deur wenden, toen deze geopend werd en er een andere agent binnentrad met een brief, dien hij met een zekere eerbied aan den commissaris ter hand stelde.

Lepintois bekeek de groote enveloppe een oogenblikje van alle zijden, verbaasd en zelfs een weinig ongerust naar het schein, scheurde den omslag open, en nauwelijks had hij eenige regels gelezen, of hij riep zenuwachtig tot Bontemps die de kamer had willen verlaten:

— Wacht nog een oogenblikje Bontemps — ik heb hier — de zaak is — hm — alles wel beschouwd is het misschien mogelijk — dat er een fatale vergissing heeft plaats gehad. Je kunt nu wel gaan, Bontemps, en jij ook, Lenoir. Blijf hier naast, als ik jullie noodig mocht hebben.

De beide agenten gingen dadelijk heen, wel wat verbaasd over dit heenzenden, nu er blijkbaar een gevaarlijk individu in de kamer aanwezig was, maar hun verwondering zou nog heel wat grooter zijn geweest, als zij de verandering hadden kunnen gadeslaan die er in de wezenstrekken van den commissaris had plaats gegrepen.

Zooeven was het nog barsch en streng geweest, spottend en dreigend — thans droop het letterlijk van vriendelijke tegemoetkoming, hoffelijkheid en toeschietelijkheid.

— Vergun mij een oogenblikje, mijnheer Huguet, stamelde hij, zich het voor hoofd wisschend. Ik heb hier, hm een zeer belangrijk schrijven, dat al mijn aandacht behoeft. Sta mij toe, dat ik het even doorlees. Het is maar kort, en desniettemin van het grootste gewicht naar ik moet aannemen. Maar wat blijft ge daar toch staan, neem toch plaats, wat ik u verzoeken mag.

Met een boosaardigen glimlach om de lippen nam Huguet een stoel, en ging daar nonchalant op zitten, als iemand die zich hier thuis gevoelt

en volstrekt niets te vreezen heeft.

Het was alsof hij wist, wat die brief bevatte, waarvan het papier ritselde in de dikke vingers van den commissaris.

Inderdaad waren het slechts weinige regels, met de schrijfmachine geschreven op papier, hetwelk in een der hoeken een opschrift of naam scheen te bevatten.

Maar de inhoud moest mijnheer Lepintois wel zeer aangrijpen, want hij bette zich nogmaals het voorhoofd, nadat hij den brief weer zorgvuldig had dichtgevouwen en in de enveloppe gedaan en hij struikelde een paar malen over zijn woorden toen hij begon :

— Mijn waarde heer Huguet — de zaak neemt een verloop, dien ik onmogelijk had kunnen voorzien ! Er doen zich plotseling omstandigheden voor, die — eh — hoe zal ik het zeggen, aan het voorgevallene een geheel ander uiterlijk geven ! Er moet hier een of ander betreurenswaardig misverstand in het spel zijn. Ik bedoel — het schijnt werkelijk bij die onbeduidende ruzie te zijn gebleven, waarvan hier sprake was, en die gij zelf ook ruiterlijk hebt toegegeven. Ik zoek in deze geheele zaak vruchteloos naar eenig bewijs tegen u ! Wat hebben wij, alles wel beschouwd aan getuigenissen van jongemeisjes, die laat in den avond zoo maar het huis uitloopen.

— En het briefje van mijn vriend Raffles, vroeg Huguet met een ironie in zijn stem die hij onmogelijk wist te verbergen ?

— O, maar ik zeg u toch dat het al te dwaas zou zijn, af te gaan op de praatjes van dien Engelschen avonturier ? riep mijnheer Lepintois vol edele verontwaardiging. Wij zouden op die wijze wel aan den gang kunnen blijven. Ik geloof te mogen zeggen, mijn waarde heer, dat een Lepintois zich nog nimmer heeft ingelaten met anoniem geschrijf. Wel, mij blijft thans niets meer te doen over dan u mijn verontschuldiging aan te bieden, zooals ik zeg, het was een noodlottig misverstand, dat bijna afschuwelijke gevolgen had gehad.

— Afschuwelijk — en niet in de eerste plaats voor mij, mijn goeden heer Lepintois, zeide Huguet langzaam, terwijl hij opstond en met een zonderlingen, wrangen glimlach met halfgebogen hoofd van onder zijn dikke oogleden den onrustig op zijn stoel heen en weer schuivenden commissaris opnam.

Weer moest de zakdoek zijn plicht vervullen, en het had er allen schijn van, alsof de heer Lepintois er akelig aan toe was. Zijn schrijver had het geheele voorval met een effen gelaat gevolgd, zonder de minste verbazing te verraden, ofschoon hij toch zeker de aangeezene persoon was zich te verwonderen over

dezen onverwachten ommekeer in de zienswijze van zijn onmiddellijken chef. Maar hij was een voorzichtig man, met een uiterst scherp ontwikkeld reukorgaan — en hij meende hier een luchtje in den neus te krijgen, waarop hij beter deed, geen acht te slaan. Hij stond nog maar aan het begin van zijn carrière — en loopbanen worden vooral in de stad Parijs al heel gemakkelijk gestremd, voorgoed versperd !

Huguet had zijn hoed gegrepen en zijn handschoenen, en wendde zich nu met een hooghartige uitdrukking op het gelaat tot den commissaris, met de woorden :

— Ik zal er dus op kunnen rekenen, mijnheer Lepintois, dat ik om deze onaangename zaak niet langer lastig gevallen word ?

— Maar dat spreekt toch immers van zelf, mijn waarde heer Huguet !

— De getuigen ?

De commissaris maakte een wuivend gebaar met zijn dikke, witte hand, en zei met een klank van oneindige minachting in zijn stem :

— De getuigen ! Laat ik u zeggen, dat getuigen lieden zijn die zich vergissen ! Hoe menigmaal heeft de Justitie een misdaad gedaan door al te zeer te vertrouwen op de uitlatingen van dames en heeren getuigen !

— Dat is ongetwijfeld zoo ! zeide Huguet glimlachend.

— Bovendien — waar zijn die makkers van Raffles, die aan de vechtpartij hebben deelgenomen ? Breng ze mij hier — en ik zal de waarheid uit hen weten te krijgen !

— Armand Lafonte ?

— Meegesleept door de anderen ! galmde mijnheer Lepintois, en hij was oprecht boos. Al die jonge leeghoofden blazen een bagatel steeds op tot een zaak van belang, om zichzelf gewichtig te maken. Mijnheer Huguet, ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik u ophield ! Gij zult zeker wel ernstiger zaken te doen hebben, dan hier te luisteren naar de praatjes van twee opgewonden jongelieden.

Hij was opgestaan, drukte op een schel, en zeide tot Lenoir die binnen trad :

— Wijs mijnheer Huguet den weg, Lenoir. De zaak is tot mijn volkomen tevredenheid opgelost.

Lenoir zette groote oogen op, en stamelde :

— Pardon, chef, maar ik ben toch zelf.

— Je bent een ezel Lenoir ! viel de commissaris hem met een harde stem in de rede, en hij scheen hem als het ware met zijn dreigende blikken aan den muur vast te nagelen :

— Maar ik begrijp niet, chef.

— Er wordt van mijn agenten ook niet verlangd dat ze iets begrijpen ! bulderde de commissaris. Maar jij schijnt wel wat heel

kort van begrip te zijn Lenoir ! Laat mijnheer uit ! Ik zeg je dat de zaak tot mijn volkomen tevredenheid is opgehelderd. Bakerpraatjes en overdreven sentimentaliteit ! begrijp je het nu ?

Neen, Lenoir begreep het nog niet.

Misschien begreep hij het een week later, toen hij voor het eerst patrouilleerde in zijn

nieuwe wijk, na uit die van Vaugirard te zijn overgeplaatst, en daar ruimschoots gelegenheid had, na te denken over zekere brieven, die aan zekere commissarissen van politie aanleiding schijnen te geven een bloedige vechtpartij als een grapje, en de gewelddadige ontvoering van een minderjarig meisje als een onbeduidend bagatel te beschouwen . . . .

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES NEEMT GEEN GENOEGEN MET DEN AFLOOP.

In een wereldstad als Parijs blijven maar zeer weinig dingen voor het groote publiek geheim — tenzij zij zich afspelen in de allerhoogste kringen, die zich weten te omgeven met een zeer dikken muur, welke hen beschermt tegen onbescheiden bemoeizucht.

Het is zeker dat er over de ontvoering van Musette Duflos destijds heel wat gefantaseerd is in de Parijsche boulevardbladen. Maar enkelen benaderden dan toch de waarheid van zeer nabij, de billijkheid gebiedt dit te erkennen.

Vooraf een jeugdig, nog niet lang geleden aangesteld verslaggever van „L' Intransigeant” maakte zich zeer verdienstelijk voor zijn blad, en bleef in zijn nasporing niet zoo heel ver van het werkelijk gebeurde, al was ook hij er verre van, den waren aard te doorzien van Gaston Huguet, een der hoofdpersonen uit het drama.

Het eigenaardige feit deed zich voor, zooals steeds het geval bleek te zijn, dat Huguet een doortrapte schurk genoemd werd, of wel een volmaakt gentleman, een ridder zonder vrees of blaam, al naar mate zijn zaak besproken werd door de Humanité, of de Figaro. Ook de Galois trok heftig te keer — niet tegen den verleider, maar tegen het slachtoffer, en het had weinig gescheeld of de vriend van de kleine Musette, Armand Lafonte, had met de politie-rechter kennis gemaakt, omdat hij bedreigd had, alles op het redactie-bureau van genoemd blad kort en klein te slaan.

Parijs is echter ook een stad die zeer snel leeft, en drie dagen nadat mijnheer Huguet ongerept, en met opgericht hoofd het bureau van politie had verlaten, dacht bijna niemand meer aan een zoo onbeteekend voorval, als de ontvoering van een meisje uit de volksklasse, behalve dan misschien de hoofdpersonen, die

bij de zaak betrokken waren geweest.

En één was er die de zaak niet alleen niet vergat, maar die bij zichzelf een duren eed gezworen had, dat hij ze in bijzonderheden zou uitpluizen, al moest hij er ook een maand voor te Parijs blijven, waar niets anders hem gebracht had dan het toeval, omdat hij Parijs als einddoel had gekozen voor een proefvlucht met zijn nieuwe vliegmaschine, die nu veilig was opgeborgen in een der particuliere vliegloodsen van Le Bourget.

Het was juist vier dagen na de voorvallen, die wij hierboven hebben geschetst, toen Brand op Raffles zat te wachten in een der kamers van het huis van den grooten avonturier in de Rue de Vaugirard, op nauwelijks tweehonderd schreden afstand van het aan Huguet toebehoorende huis, waar zich op dien avond nu vijf etmalen geleden, het tooneel had afgespeeld dat Raffles bijna het leven had gekost. En met een siddering dacht Brand eraan, met een boek in de hand dat hij niet las, hoe Raffles, nauwelijks acht uren nadat zij te Parijs waren aangekomen, door een handlangster van Huguet uit het Grand Hotel was weggelokt, door vier sterke kerels was overvallen en naar dat huis van Huguet was vervoerd, die zich voordeed als een rustig levend, rijk leeglooper, maar inderdaad een geheimzinnig, zeer gevaarlijk misdadiger was, die trotsch was op zijn naam van „Koning van Parijs”.

Als in een bliksemschicht ging het Brand door den geest wat aan die overweldiging was voorafgegaan: De toevallige aanschouwing van een uitzetting, door Raffles en Brand, die, door Henderson vergezeld juist Parijs waren binnengekomen, de daaropvolgende informatie, de hulp, die Raffles dadelijk aan den ouden Duflos, zijn vrouw, en de kleine Musette had geboden, en de haat van Huguet, toen deze bemerkte, dat een bemoeizieke Brit hem het meisje ging ontrukken, wier verzet tegen zijn wenschen, hij had meenen te kunnen breken door haar ouders uit een van zijn woningen te zetten, toen zij niet langer in staat bleken de huur te betalen.

De schurk wist inderdaad Musette in zijn huis te krijgen, en had daar Raffles met vijfde wreedheid willen dwingen alvorens hem ter dood te brengen, aanwezig te zijn bij het festijn, dat hij voor zich en het geroofde meisje had aangericht, toen zijn slachtoffer er op het laatste oogenblik in slaagde zich te bevrijden.

Huguet zelf was toen door een geheim deurtje ontsnapt, zijn vrienden waren vreeselijk toegetakeld en toch, ofschoon het raadselachtig klonk, was Huguet den dans ontsprongen ondanks de waarschuwing welke Raffles on-

middellijk aan den commissaris van de wijk had gezonden.

Hij dacht hierover nog na, toen hij opschrok en onwillekeurig naar zijn zak tastte, bij het zachtjes opengaan van de deur.

Zijn gelaat ontspande zich dadelijk, toen hij Raffles zag binnentreden in de uniform van een gewonen agent van politie.

— Je hebt me doen schrikken, ik heb je niet hooren binnenkomen, zeide hij, Raffles de hand ter verwelkoming toestekend.

— Dat verheugt mij, Brand! Ik wilde slechts eens een proef nemen, of ik nog altijd ongemerkt een huis kan binnendringen, zelfs waar een man gezeten is, die toch op mijn terugkomst moet rekenen.

— Heb je iets ontdekt?

— Ik heb inderdaad veel gehoord Brand, maar wat ik van Lenoir vernam, maakt de zaak alleen nog maar wat raadselachtiger! Oordeel zelf — maar wacht even, totdat ik deze vermomming heb afgelegd.

Hij duwde een verbindingsdeur open en Brand volgde hem met den blik, terwijl Raffles snel zich van de uniform ontdoed, het zwarte coquette snorretje verwijderde, de voortreffelijk gemaakte pruik afzette en zich met een doek, bevochtigd met een soort van dunne zalf, in een oogwenk het kleurmiddel van het gelaat streek, waarmede hij het bedekt had, om het lidteeken te bedekken van de wonde, welke Huguet hem met een brandende sigaret had toegebracht.

En voor de zooveelste maal verbaasde Brand zich over de wonderbaarlijke vlugheid waarmede Raffles een andere gedaante wist aan te nemen, zoo grondig, dat hij tot zelfs zijn eigen persoonlijkheid scheen te verliezen.

Want met de uniform had hij tevens al de gedragingen van een politieagent afgelegd, de wijde, rustige passen, de manier om de handen op den rug te kruisen, het gebaar, waarmede hij het kneveltje opstreek — alles.

Brand zag hoe hij nu een gemakkelijke huisjas aanschoot, uniform, pruik en knevel zorgvuldig verborg in een geheim muurvak, en de kamer weer binnentrad.

Duidelijk was nu het litteeken zichtbaar op de onbeschermden huid.

Hij stak een sigaret aan en begon dadelijk te vertellen:

— Onze goede vriend Lenoir was dadelijk bereid tot mededeelingen! Hij twijfelde er geen seconde aan of ik was een belangstellend, goedgehartig collega. Hij stelde mijn medelijden zeer op prijs!

— Je medelijden? vroeg Brand verwonderd.

— Zeker! Want het eerste wat hij mij ver-

telde, was, dat hij over drie dagen zijn wijk gaat verlaten en wordt overgeplaatst ergens naar Neuilly.

— Maar dat is aan het andere uithoekje van Parijs! riep Brand verwonderd.

— Ja, en ook daarom is Lenoir er allesbehalve over te spreken. Hij begrijpt volstrekt niet waaraan hij die overplaatsing te wijten heeft; het werd hem pas gisteren medegedeeld. Hij moet nu maar zien dat hij snel een andere woning krijgt voor zijn vrouw en zijn twee kinderen. Maar er is nog meer zonderlings! Je weet dat ik mij deze moeite gegeven heb, in de hoop uit den mond van Lenoir te hooren, waaraan het nu toch kan worden toegeschreven, dat de politie zoo plotseling die zaak in den doofpot stopt, want een andere naam kan men er niet aan geven, — het is eenvoudig verdoezeling!

— En ben je geslaagd?

— Slechts ten deele! O, mededeelzaam was Lenoir zeker — daaraan lag het niet, maar de goede kerel kon natuurlijk niet meer vertellen dan hij zelf wist. Nu, naar het schijnt moet Lepintois aanvankelijk voornemens zijn geweest, met de uiterste gestrengheid tegen Huguët op te treden. Ja, hij stond zelfs op het punt hem te laten arresteeren! Lenoir zegt, dat hij juist Musette en Armand wilde doen binnen roepen als getuigen, toen een van zijn, Lenoir's collega's, binnentrad met een brief!

— Een brief?

— Ja, een brief, en dat kleine stukje papier, scheen op den boezen commissaris de uitwerking te hebben van een paar vaten olie op de woedende golven. Plotseling werd hij zoo mak als een lam, werd vriendelijk tegen Huguët, noodigde hem uit om te gaan zitten, verklaarde de zaak als een onbeduidende grap van wat opgewonden jongelui, zond hem weg — met veel strijkages — en zorgde reeds een half uur later voor de berichten in de bladen die de geheele zaak voorstelden als een onbeteekenend voorval.

Brand had zich achterover in zijn stoel laten vallen en keek Raffles verstomd aan.

— Wat kan dat te beteekenen hebben? Misschien een vrouw in het spel?

— Neen, dat geloof ik haast niet, antwoordde Raffles peinzend. Die Lepintois is getrouwd en heeft vijf kinderen. Ik zou trouwens niet weten in welk verband die tot de geheele zaak zou kunnen staan. Die man is zeer eerzuchtig wil hooger op en kijkt zijn meerderen naar de oogen. Men zegt dat hij de stroopkwast met onnavolgbare elegance weet te hanteeren. En nu geloof ik, dat we veeleer in deze richting moeten zoeken. Die brief Brand — ik ben er

bijna zeker van — moet afkomstig zijn geweest van „hoogerhand"! Ik zou er wat onder durven verwedden dat Lepintois een wenk heeft gekregen, de zaak niet verder voort te zetten!

— Maar dat zou beduiden, dat die Koning van Parijs, zooals hij zich noemt, over buitengewone hooge beschermers beschikt, riep Brand verschrikt uit.

— Dien indruk heb ik ook gekregen! mijn waarde, hernam Raffles lakoniek. Overigens, ik wil mij tot iederen prijs zekerheid verschaffen! Ik moet dien brief hebben!

— Maar dien zal Lepintois onmiddellijk vernietigd hebben.

— Neen Brand! Dat doet een man als Lepintois niet! Ik zal mij er wel voor wachten mijn tegenstanders te onderschatten. Lepintois bezit de sluwheid van alle eerzuchtige lieden. Zich te ontdoen van een brief die misschien compromittant kan zijn voor een meerdere — hij denkt er natuurlijk niet aan. Zulk een brief kan een wapen worden dat doodelijk kan worden, als het op het goede oogenblik en onder de juiste omstandigheden wordt aangewend! Neen, ik weet zeker dat die brief er nog is, veilig weggeborgen in zijn particuliere brandkast! En ik moet dat kattenbelletje hebben — ik moet weten welke hoogere machten een Commissaris van Politie kunnen dwingen, tegen zijn eigen overtuiging in, een doortrapten en zeer gevaarlijken schurk als Huguët vrij uit te laten gaan.

— Ik begrijp nog steeds niet hoe dat mogelijk was! zeide Brand hoofdschuddend. Er waren toch getuigen! Jij hadt hem toch per brief ingelicht.

Raffles keek Brand een oogenblik aan met zijn heldere, grijze oogen, waarin verwondering en afkeuring lag, en zeide toen met een kort lachje:

— Je hebt in je leven al heel wat ondervonden Brand, — en toch geef je nu blijk, tot mijn verbazing, niet eens op de hoogte te zijn van de manier, waarop de politie, soms ook de Justitie, een zaak, die aan hooggeplaatsten onaangenaam kan zijn, weet te smoren! Je praat van getuigen — maar die worden plotseling „onbetrouwbaar", een lamp die nog een dag te voren helder brandde, en meer dan voldoende licht verspreidde, wordt eensklaps „vaag en zwak", een onschuldig meisje wordt lichtzinnig, de brave knaap die haar lief heeft wordt een opgewonden losbol, kortom, recht wordt krom, wit wordt zwart, wat bestond bestaat niet langer, en wat nimmer bestaan heeft, groeit plotseling tot machtig leven op. En de middelen zijn zoo eenvoudig. Intimidatie, bedreiging met straf van minderen, vrees-

aanjaging van de getuigen, zelfs weigering om de zaak maar in overweging te nemen — en binnen weinige dagen kan men het verder gerust aan den snel levenden tijd overlaten om het geheele voorval uit ieders herinnering weg te strijken.

Raffles hield een oogenblik op, en keek somber voor zich uit, zijn gesloten vuist op de tafel rustend. Toen streek hij zich over het voorhoofd en hernam, zonder op te zien:

— Maar men zou dwaasdoen, hierover te klagen! Het is beter, de menschen te aanvaarden zooals zij nu eenmaal zijn en ik zie niet in hoe hierin ooit verbetering is te brengen, want wij zijn en blijven onvolmaakte wezens, met talrijke booze hartstochten en dit zal nimmer anders worden — zelfs niet na de bloedigste revoluties, die alleen maar een *zaak* veranderen maar niet de *menschen*, — want die zullen altijd hetzelfde blijven. Dezelve die zij geweest zijn sedert de schepping.

Maar mijn taak is het, althans het ergste te voorkomen, en de zwaarte misdaad te straffen.

Hij had nu met een ruk het hoofd opgeheven en keek Brand met vlamme oogen aan, terwijl hij voortging:

— Want je zult toch zeker niet vermoed hebben dat ik deze zaak nu maar rustig op haar beloop laat? Neen, neen, ik moet weten welke krachten hier aan het werk zijn geweest, wie de schurk de hand boven het hoofd heeft gehouden en dan zal ik hem straffen, hem zoo-wel als zijn beschermer, al was hij Kamerlid, al was hij Minister — ja als was hij de President der Fransche Republiek in hoogst eigen persoon! Moge dan het onrecht nimmer geheel zijn uit te roeien, in mijn nabijheid zal ik het nooit dulden. Wil je mij helpen, Brand?

— Je kunt op mij rekenen! antwoordde de jongeman eenvoudig. Maar erken, dat ons proeftochtje met je nieuwe vliegmaschine, al een zeer wonderlijke keer dreigt te nemen!

— Des te beter Brand! zeide Raffles met een glimlach. Ik zou het ook wel wat alle-daagsch hebben gevonden, indien ik zoo maar aanstonds met de „Adelaar” zou zijn terug-gevlogen. En nu zullen we eens een krijgsplan opmaken.

— Ik luister!

— Dit huis is uitstekend Brand, maar — het ligt wel een beetje gevaarlijk dicht bij het huis van Huguet, waar zich eenige dagen geleden het voorval afspeelde dat nu onze aandacht in beslag gaat nemen! Ik acht het dus beter, het voorloopig alleen als steunpunt te gebruiken en elders onze tenten op te slaan. Heb je geld meegenomen?

— Niet meer dan drie honderd pond in contanten.

— Ik heb niet eens de helft, dat is natuurlijk te weinig voor ons doen. Gelukkig heb ik mijn chequeboek op naam van graaf Palmhurst.

— Dat kun je op het oogenblik niet meer gebruiken, Edward. Herinner je dat Huguet je gedwongen heeft een cheque uit te schrijven. Je hebt die zelfs ondertekend. — Dat is zoo maar je gelooft toch niet dat ik zoo dom ben geweest, er mijn eigen handteekening als Palmhurst onder te plaatsen?

— Dat doet er niet toe! Hij wist waar wij logeerden. Want hij heeft je uit het Grand Hotel laten weglukken. Toen je hem in het Café de la Paix om de ooren sloeg toen hij Musette in het openbaar beleedigde, heb je hem je kaartje gegeven.

— Maar daar stond evenmin mijn naam op, Brand, antwoordde Raffles met een glimlach.

— Goed en wel — op de chèque stond een bedrag en een naam!

— Volkomen onleesbaar mijn waarde.

— Maar hij behoefde slechts naar het Grand Hotel te gaan of een handlanger te zenden en in het Vreemdelingenregister naar je naam te laten informeren.

— Er stond volstrekt geen naam in, Brand! Wij waren daar slechts naar toe gegaan, zooals je toch moet weten om er de getuigen van Huguet te ontvangen, en alles voor het twee-gevecht af te spreken, dat geen voortgang kon hebben omdat de lafaard mij liet weglukken, door zijn vriendin, de roshatige Léonie Gaspari. Het was dus volstrekt niet noodig aanstonds onze namen te laten inschrijven. Intusschen, misschien gebiedt de voorzichtigheid wel voorloopig niet van mijn chèqueboek gebruik te maken. Nu, dan blijft er niets anders over dan op andere wijze eenig kapitaal te vormen, bijvoorbeeld door de brandkast van mijnheer Huguet eens te peilen naar haren inhoud.

— Een gevaarlijke grap, Edward, die ons den hals zal kosten.

— Maar een grap die mij aantrekt! Kan ik mij een grootere voldoening wenschen dan die schurk te bestelen, die zich mijn doodsvijand heeft getoond? En wie weet wat wij nog meer voor belangwekkende dingen vinden in zijn huis. Wij weten het, en ik heb het uit zijn eigen mond, dat die Huguet zich voordoet als een man van de wereld, maar inderdaad de chef is, het denkende en uitvoerende hoofd van een troep zeer gevaarlijke misdadigers, te gevaarlijker, waar zij zich allen voordoen als onschuldige lieden zoo rijk, dat zij zich werkelijk niet

met misdaden behoeven af te geven. Wij weten verder dat hij zeer groote macht moet hebben over al die menschen, want onder die acht vrienden was er niet een die tegen hem durfde getuigen.

— Misschien wisten zij niet alles van hem, Edward!

— Ik ontken het niet. En om zekerheid daaromtrent te krijgen, is het noodig dat we eens een bezoek bij hem gaan brengen. Maar waar hier groote omzichtigheid geboden is en wij inderdaad ons leven op het spel zetten, zullen wij voorzorgsmaatregelen nemen. In de eerste plaats hebben wij een ander huis noodig en ook een ander uiterlijk dat mij in staat stelt, gemakkelijk toegang te krijgen tot de salons, ook van den rijksten Parijzenaar. Op die wijze zal het misschien mogelijk zijn, iets naders te

weten te komen omtrent de betrekking tusschen Huguet en zijn geheimzinnigen beschermer, die zoo hoog geplaatst is, naar het schijnt, dat een commissaris van Politie hem op zijn wenken bedient. Brand, ik ben blij dat wij Parijs hebben uitgezocht als einddoel van ons reisje, er staan ons hier opwindende dagen te wachten.

— O ja, daarvan ben ik overtuigd! zeide Brand lakoniek. Aan opwinding zal het zeker niet ontbreken! En ik hoop dat het bij opwinding blijft. Wie zich aan de rijken en machtigen dezer aarde waagt — die steekt zijn hand in een wespennest!

— Ik zal stevige handschoenen aantrekken, Brand, en nu — als je het goedvindt, zullen wij eens een veldtochtplan uitdenken, waarvan ik veel verwacht.

**Wilt U Uw vriend of Uzelven een welkom geschenk
geven, koop dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK IV.

BHAS DAKHAR. DE FAKIR.

Raffles had wel goed gezien, toen hij voor-spelde dat binnen enkele dagen niemand meer aan de zaak-Huguet zou denken, want reeds weinige dagen na het nachtelijk voorval in de Rue Vaugirard, werd de naam van Huguet alleen nog maar genoemd in de „Humanité,” welk blad nog wat nasputterde, maar ook dat vuurtje zou weldra zijn uitgebrand bij gebrek aan voedsel, want de politieke tegenstanders

gaven zich niet eens meer de moeite, het blad van replek te dienen, zelfs Daudet zweeg als een visch.

Er was iets anders dat de belangstelling van de Parijzenaars in de hoogste mate wekte, en dat was de komst van Bhas Dakhar, een Indiër van adel, die zich tevens naam had gemaakt, tenminste wanneer men de bladen mocht gelooven, als een Indisch Fakir en ges-

tenbezweerder van groote vermaardheid.

De *Matin* had reeds een foto van hem gereproduceerd, en als hij het werkelijk was — het bekende *Boulevard* blad bekommerde zich namelijk nooit veel om de identiteit van de afgebeelden in hare kolommen, en vond het zelfs volkomen overbodig excuses te maken als bij voorbeeld de naam van een Amerikaanschen oliekoning terecht kwam, onder de weinig aantrekkelijke tronie van een Hongaarschen bokskampioen — dan was hij een schoon vertegenwoordiger van zijn ras, rijzig, van een edelen lichaamsbouw, met wat melancholieke, groote oogen, een vrij lichte huidskleur en gekleed in een wit gewaad, het hoofd met den *Turban* gedekt.

Het was met een kleine aankondiging begonnen, maar reeds een dag na de aankomst van den *Vreemdeling*, behelsden enkele bladen grootere stukken, waarin melding werd gemaakt van de buitengewone goochelvaardigheid van den *Indiër*, en van zijn macht, om de grootste lichamelijke pijnen te verdragen.

Bhâs Dakhar had met een tweetal bedienden, beiden *Ieren*, zijn intrek genomen in een der grootste hotels aan de *Champs Elysees*, niet ver van de *Triumph-boog*. En al spoedig zag *Parijs* hem in zijn fraaie *limousine* gezeten geheel alleen, achterover geleund in de kussens terwijl een van zijn bedienden de auto bestuurde en een ander naast den *chauffeur* gezeten was.

Knappe en jonge *Indiërs*, hebben in *Parijs* nog altijd evenveel succes en meer misschien nog, dan jeugdige *Sheiks* het op het witte scherm hebben.

Er waren dan ook nog geen twee dagen verstreken of *Bhâs Dakhar* had toegang gekregen tot de salon van de *Hertogin de Chateaudun*, de eenigszins excentrieke weduwe van een *Fransch edelman*, die zijn leven in den grooten oorlog had gelaten.

Of de schoone hertogin een toonaangeefster was of niet — zeker is het, dat anderen al spoedig haar voorbeeld volgden en men zag nu de rijzige, ernstige gedaante bijna avond aan avond in een of andere weelderige salon als middelpunt van bewonderende bakvischen en geexhalteerde vrouwen. Hoe het praatje in de wereld kwam wist niemand, maar men zeide van den *Indiër* al heel spoedig dat hij een zoodanige macht op zijn medemenschen kon uitoefenen, dat niemand kon weerstand bieden aan zijn wil. Tweemaal had hij reeds zijn tooverkunsten vertoond, en wat hij deed was werkelijk wonderbaarlijk. Meestal werd hij bij die voorstellingen geholpen door zijn beide bedienden of door een van hen.

De *Indiër* wist zich vrij wat vrienden te

maken door zijn beschaafd optreden, zijn verbazende talenkennis en zijn opzienbarende vertooning, die hij alleen in particuliere salons ten beste verkoos te geven. En een week was na zijn aankomst te *Parijs* nauwelijks voorbijgegaan of *Hertogin de Chateaudun* introduceerde hem in hoogst eigen persoon in het huis van *Gaston Huguët*, ter gelegenheid van een intieme partij, welke de rijke *bonviveur* dien avond gaf.

Niemand van de aanwezigen — dit bleek immers reeds duidelijk aan hun tegenwoordigheid alleen — scheen zich ook maar het geringste aan te trekken van wat er een week tevoren geschied was, of zich te bekommeren om dat nog altijd niet opgehelderde voorval, waarin de gästheer zulk een eigenaardige, verdachte rol had gespeeld. Toch leken al die gasten te behooren tot de beste kringen, want zij waren elegant en rijk gekleed en bewogen zich met een gemakkelijheid, die aangeboren moet zijn, of slechts verkregen kan worden door een langdurig verblijf in de fijne *Salons*. Er werd gezongen, gepraat, gelachen en gedanst. men speelde piano, en luisterde naar de *Radio*,

De gastheer scheen het opgewektst van allen te zijn, ondanks zijn vijf en veertig jaren danste hij nog uitstekend, hij speelde goed piano, hij droeg de nieuwste *chansons* voor, en hij wist op onnavolgbare wijze *Josephine Baker* te imiteeren, de scheel ziende, met haar beenen trappende negerin.

Hij was *Dakhar* aanstonds met uitgestrekte handen tegemoet getreden en zeide :

— Ik ben mijn vriendin, *Hertogin de Chateaudun* zeer erkentelijk, mijnheer, dat ge mijn nederig tehuis met Uw komst vereert. Moet ik U aanspreken met een of anderen titel ? Gij zijt immers van adel naar ik heb gehoord ?

— Noem mij slechts *Bhâs Dakhar*, zeide de *Indiër* eenvoudig. Ik wensch hier in Europa afstand te doen van al mijn titels en mijn rechten. Ik kom slechts als belangstellend vreemdeling.

— En mag men weten, *Bhâs Dakhar*, waarin gij het meeste belang stelt hier in ons *Frankrijk* ?

— In de menschen ! antwoordde de *Indiër* rustig. Die zijn trouwens overal het belangwekkendst.

De *Hertogin*, een vrouw van omstreeks vijf en dertig jaar, die hem dwepend van ter zijde had aangezien, zeide nu :

— Ik hoop, dat gij ons vanavond op een paar nieuwe toeren zult verrassen, mijn waarde *Dakhar*.

— Men zegt dat gij geheel ongevoelig zijt

voor iedere pijn, mijn waarde gast? zeide Huguet weer.

— Ja, als ik dat wil! antwoordde de Indiër ernstig. Ik moet echter mijn toebereidselen maken. Wat mijn lieve vriendin, de Hertogin, mijn „toeren” noemt — die kan ik slechts ten uitvoer brengen met behulp van mijn beide bedienden. Keurt gij dit goed, mijnheer?

— Maar dat spreekt immers vanzelf? Laat hen komen! riep Huguet uit. Wij branden van nieuwsgierigheid.

— Dan zult gij nog een uur geduld moeten hebben, vrees ik — ik heb mijn bedienden pas over een uur besteld, en zij zijn zeer nauwkeurig.

— Waarom hebt gij geen Indische bedienden, mijn waarde Dakhar, vroeg de Hertogin met haar waaier spelend.

— Omdat Westerlingen mij beter bedienen, Hertogin!

En nu werd het gesprek algemeen, want anderen waren komen toelopen, en het dansen nam weer een aanvang.

Huguet kon er trotsch op gaan, een van de schoonste, grootste huizen in de oude Rue Madras te bewonen.

Het huis telde slechts drie verdiepingen, en die had hij alle in gebruik, ofschoon hij geheel alleen woonde, zonder ouders, zonder kinderen of andere bloedverwanten, en niet meer dan vier bedienden.

De kamers waren alle groot, en fraai ingericht, en de voornaamste salon bevond zich op de eerste verdieping, die zij bijna geheel besloeg, want er waren nog slechts twee kleine kabinetten, een soort van rookkamer, die tevens speelzaaltje was, en een buffetkamer waar aanstonds koude spijzen te krijgen zouden zijn, onder het toezicht van een der bedienden.

In de groote salon was voor deze gelegenheid een soort van podium opgericht dat met een groot, zwaar fluweelen gordijn kon worden afgesloten. Daar zou aanstonds Bhâs Dakhar bewijzen afleggen van zijn kunstvaardigheid. Een kleine Jazz-Band van drie personen zorgde voor de noodige dansmuziek, nu en dan trad een der gasten naar voren, en zong bij den vleugel een liedje, dat den buitenstaander toch wel een wat zonderling idee moest hebben gegeven omtrent het gehalte van het hier aanwezige gezelschap.

Vanuit deze zaal voerde een deur naar de speelkamer, een tweede naar de gang een derde naar het zaaltje waar het buffet stond aangezicht, en een vierde tenslotte naar een kleine achtergang, die steeds alleen door de bedienden werd gebruikt.

Er werd vrij veel wijn en champagne ge-

dronken, en het gezelschap was in een zeer vroolijke stemming naar het scheen. Er werd dapper geflirt, de drie Jazz-spelers ontlokten scheurende tonen aan hun instrumenten, de liedjes aan den vleugel van steeds luchtiger soort en nog altijd was de Indiër niet opgetreden.

Hij zat maar rustig in zijn hoekje, rookte nu en dan een sigaret, en keek met onbewogen gelaat toe, naar die uitingen van Westersch vermaak die hij blijkbaar niet al te goed begreep.

Nu en dan stond hij op, en ging de buffetzaal binnen, waar het koel was en waar de bediende bij de rijk beladen tafel nu en dan scheen in te dutten.

Dit vertrek had, behalve de verbindingsdeur met de groote salon, nog een balcon, dat over een vrij groote lengte langs den achtergevel liep en waarop nog meerdere deuren van andere vertrekken op uit kwamen.

Soms volgde de Indiër dat balcon, over een afstand van enkele meters en snoof de zachte, zoele avondlucht in, die heel wat beter tot inademen geschikt was, als de met tabaksrook bezwangerde lucht in de danszaal.

Toen hij dit voor de derde maal deed en hij een deur genaderd was, die op het balcon uitkwam, ging deze heel zachtjes op een kier open en een hand kwam te voorschijn, die den Indiër behoedzaam aan de mouw trok.

Bhâs Dakhar stond stil en het volgende oogenblik werd er iets in zijn hand gedrukt en de deur ging weer dicht.

De Indiër keerde terug naar het buffetzaaltje, en las met zijn rug naar den bediende staande haastig en verstolen het kleine opgevouwen briefje dat hem zooveel in de hand was gedrukt.

Hij glimlachte zachtjes voor zich heen, en het volgende oogenblik had hij het papiertje, dat uit een heel klein vloei-papiertje bestond in den mond gestopt, kauwde even en slikte het door.

Hij ging de feestzaal weer binnen, zijn donker-grijze oogen zochten een oogenblik rond, van onder de fraai gewelfde wenkbrauwen en toen hij Huguet gevonden had ging hij op hem toe en zeide met zijn wat sleepende, schorre stem, die echter het Fransch zonder merkbaar accent sprak:

— Ik vrees, mijn waarde heer Huguet, dat er dezen avond van mijn kleine voorstelling niet veel zal komen. Mijn bedienden laten op zich wachten, en ik moet over een kwartier volgens een afspraak, elders zijn. Wanneer gij het goedvindt, wil ik gaarne terugkomen.

— Maar wij laten U niet zoo spoedig gaan, riep Huguet uit. Wat drommel, men heeft

maar niet altijd een Indiër van adel onder zijn gasten, ha, ha! Kom mede, want ik moet U beslist eens een kleine wapenverzameling laten zien, waarvan zelfs gij zult opkijken, en ik heb mij laten zeggen dat gij een kenner zijt. Ik bezit Maleische en Javaansche krissen, klewangs, en zeer oude dolken van Bali, Celebes, ook uit uw eigen land, Bengalen, waarover ik gaarne uw oordeel vernam!

Een kort oogenblik scheen de Indiër te aarzelen, hij wierp nog eens een blik in de danszaal, waar op dit oogenblik een vierentwintig tal personen aanwezig waren die nog in het geheel geen aanstalten schenen te maken om heen gaan en toen zeide hij, even de schouders ophalend:

— Ik wil gaarne even mijne meening zeggen over Uw collectie.

— Wees dan zoo goed mij te volgen.

Hij had de deur naar de gang geopend, en eenige dansenden keken de vertrekkenden na, zonder ook maar een oogenblik met dansen op te houden.

Huguet daalde de trap af naar de vestibule, waar zich slechts een enkele bediende ophield, de huisknecht, die op zijn stoel zat te dommen, met de armen over de borst gekruist, liep een korte gang in, verlicht door een elektrische lamp, in een kom van albast en opende aan het einde daarvan een deur van een fraai gemeubelde werkkamer, die er tevens eenigszins uitzag als het atelier van een mondain schilder, met zijn vele wandtapijten, prachtige vazen, op ebbenhouten voetstukken, bontgekleurde kussens, op twee rustbanken rondgestrooid en andere voorwerpen, die men veel in schildersateliers pleegt aan te treffen.

Huguet had licht gemaakt, sloot nu de deur trad handenwrijvend in het midden van de

kamer en wees op een waarlijk zeer fraaie verzameling van voornamelijk Indische en Chineesche wapens, die tegen een der muren was opgehangen.

— Wat zegt gij daar nu van? vroeg hij, den Indiër nieuwsgierig aanziende.

Bhâs Dakhar was wat naderbij getreden en hij zag aanstonds, als kenner, dat hij met echte en kostbare wapens te doen had.

Zijn gastheer trad naast hem, nam een fraai bewerkte Yatagan met gouden greep van de beide haakjes waarop het wapen rustte, en noodde den Indiër:

— Ga daar in dien gemakkelijken stoel zitten en bekijk dit wapen eens rustig! Hebt gij ooit zoiets schoons gezien?

De Indiër had plaats genomen in den fraai gebeeldhouwden stoel die hem was aangewezen en bekeek aandachtig het wapen dat de ander hem had ter hand gesteld.

Het was een van die kromme, zeer lange dolken, die voor den Westerling onhandig te hanteeren lijken, maar een uiterst gevaarlijk wapen zijn in de kleine vuisten der Bengaleezen, en der bewoners van Turkestan en een groot gedeelte van Azië.

Toen hij opzag keek hij recht in de oogen van Gaston Huguet, die tegenover hem was gaan zitten op een anderen stoel, en hem met een eigenaardige uitdrukking opnam.

— Hoe vindt gij het wapen?

— Het is bijzonder schoon en ongetwijfeld echt. Ik vermoed dat het afkomstig is uit het begin van de zestiende eeuw, te oordeelen naar den vorm van de greep.

— Gij hebt juist gezien Raffles, en ik hoop dat gij ook verder zoo vlot zult kunnen antwoorden op al mijn vragen, want wij moeten nu eens rustig met elkander praten.

De fijne asch van de „DUBEC” cigaret kent Lord Lister uit duizenden!

HOOFDSTUK V.

OPNIEUW IN DOODSGEVAAR.

Gedurende een paar seconden verroerden de beide mannen die daar tegenover elkander zaten zich niet.

Raffles was een veel te verstandig man om zich te vermoeien, of tijd te verliezen met een volkomen nutteloos vertoon van verbazing of verontwaardiging.

Als de Koning van Parijs hem aansprak met dien naam, na hem blijkbaar opzettelijk hierheen te hebben gebracht, dan bewees hij dat hij hem had voorzien, op welke wijze dan ook, en het zou slechts tijdverknoeien zijn hem tot andere gedachten te brengen.

Huguet was de eerste die opnieuw het woord nam.

— Gij toont U volstrekt niet verbaasd dat ik u bij die naam aanspreek!

— Een man die mijn leven heeft geleefd, mijnheer Gaston Huguet, die verleert het wel zich te verbazen! antwoordde Raffles kalm. Het is waar, ik meende dat mijn vermomming zeer goed geslaagd was, maar.

— Maar gij hebt nog altijd een zeker klein litteeken vergeten, mon cher, dat zelfs onder het laagje bruine verf niet geheel en al verdwenen is! Ziet gij, misschien hebt gij het nog niet ontdekt, maar ik ben werkelijk niet de eerste de beste! Ik moet wel een weinig kieskeurig zijn ten aanzien van mijn gasten, en ook voorzichtig! Daarom brandde er in de vestibule een klein, maar zeer fel licht, en iedereen die zijn goed afgaf bij de vestiaire, werd een oogenblik door dat licht bestraald, of hij wilde of niet, en ik, die mij daartoe opzettelijk op de juiste plek had opgesteld, kon aldus al heel spoedig zien, of mijn waarde gasten al of niet geschminkt waren! Het spreekt vanzelf — slechts weinige moderne vrouwen poederen en verven zich niet, maar daarop had ik het natuurlijk niet voorzien. Mijn lampje was — eigenlijk alleen maar bestemd voor U. En het heeft zijn dienst gedaan! In het felle licht zag ik aanstonds de pasgeheelde wonde op uw wang, waarvan ik zelf de oorzaak ben geweest. Heb ik goed comédie gespeeld?

— Voortreffelijk — en ik betuig u mijn welgemeende hulde! antwoordde Raffles met een kleine buiging. Gij hebt mij geen oogenblik doen gelooven dat mijn vermomming voorzien was. Ik hoop dat ik mij de les ten nutte zal maken!

— Ik hoop hetzelfde — en verder ook nog,

dat gij daartoe de gelegenheid zult krijgen. Want hebt gij U al eens ingelaten, mijn waarde heer Raffles, met de gedachte dat gij dit huis wel zijt binnengekomen, maar het wel eens niet meer zoudt kunnen verlaten?

— O, met al die gasten die hier zijn! zeide Raffles met eenige minachting. Gij zoudt het zeker niet wagen mij hier zoo maar weg te moffelen. Denk eens aan al die getuigen!

— Maar — als wij nu eens voor een kort oogenblikke aannamen, dat al die gasten tot mijn beste vrienden, ik zou bijna durven zeggen, — tot mijn onderdanen behooren? Als wij verder eens aannamen dat Hertogin de Chateaudun in het geheel geen Hertogin is, maar een uitmuntend afgerichte revue-girl, die dergelijke rolletjes speelt om voor te knielen? En als wij tenslotte eens de mogelijkheid veronderstelden, — nietwaar, alles is tegenwoordig denkbaar? — dat deze geheele partij alleen en uitsluitend was op touw gezet in de hoop dat gij vroeg of laat wel eens in de fuik zoudt loopen? Want laat ik u maar zeggen, hooggeëerde tegenstander, dat ik u onmiddellijk heb gewantrouwd, zodra ik voor het eerst van Uw komst vernam?

Raffles was even opgerezen van zijn stoel, en zei, met iets van oprechte bewondering in zijn stem:

— Nogmaals mijn hulde! Ik heb te doen gehad met gevaarlijke tegenstanders, voornamelijk in Londen, mijnheer Huguet, maar ik beken volmondig dat zij niet in uw schaduw kunnen staan. Men moet zeggen dat gij de zaken grootscheeps aanvat, en voor een goede entourage zorgt! Bij de dertig gasten, allen in uw dienst, alleen om mijn armzalig persoontje machtig te worden! Het is verbazend! En mag men weten wat het resultaat van dit alles zal zijn?

— Wel, ik zal u natuurlijk dooden! antwoordde Huguet zeer rustig, zonder de minste stemverheffing en de asch van zijn sigaret tippend in een koperen aschbak die op een laag tabouretje naast hem stond, Gij wordt werkelijk te lastig en te indringend. Dat kan zoo niet voortduren. Gij hebt U zoowaar vernederd door dien armen Lenoir uit te hooren!

Raffles kon een kleine beweging van onsteltenis niet onderdrukken. Die man die daar tegenover hem zat was inderdaad niet te onderschatten. Hoe kan hij dat weten? Het was

toch niet denkbaar dat die Lenoir, een agent van politie, ook in zijn dienst stond? Neen, dat was onmogelijk, want dan zou hij zijn mond zeker niet voorbij hebben gepraat, al meende hij dan ook met een collega te doen te hebben.

En nu begon in Raffles het besef levendig te worden, dat hij hier te Parijs in aanraking was gekomen met eenen man, wiens macht en wiens hulpbronnen hij nog maar voor een gering deel doorgrond had, en die een sterker tegenstander zou blijken te zijn dan Fox en Shydrift, de dokter en de professor te Londen, die beiden hun leven hadden moeten eindigen aan de galg, en die hem een doodelijken haat hadden gezwoeren.

Hier zat een man tegenover hem, die hem rustig zeide, onder het rooken van zijn sigaret, dat hij wat al te lastig werd, en gedood moest worden, en dat zonder dat een spier van zijn gelaat bewoog, als de eenvoudigste zaak van de wereld.

En over hoeveel macht hij beschikte bleek reeds uit het aantal zijner medeplichtigen, die hier zoogenaamd als gasten waren gekomen en van wie er althans verscheidenen reeds voor hij in zijn vermomming het huis binnentrad, geweten moesten hebben, wie die zoogenaamde Fakir eigenlijk was!

En ook onder de politie moest Huguet zijn spionnen hebben, anders was het onverklaarbaar dat hij nu reeds wist, dat Lenoir tegenover een gewaanden collega zich had uitgelaten over hetgeen er op het hoofdbureau van politie was geschied.

Een kort oogenblik keken de beide mannen elkander zwijgend aan, en toen begon Huguet opnieuw:

— Het spijt mij voor je John Raffles, maar je zult het zelf hebben gewild! Je moet wel begrijpen dat een man in mijn positie, niet kan dulden, dat een zoo geniaal tegenstander hem hier den voet blijft dwarszetten. O, gij zult moeten toegeven dat ik reden te over heb U uit den weg te ruimen! Ten eerste heb ik mij door mijn dwaze zelfgenoegzaamheid laten verleiden, U bij een vorige ontmoeting, toen ik meende dat gij mij toch niet levend zou verlaten, toe te vertrouwen wie ik ben! En al weet ik zeker dat de politie zich wel eenige malen zal bedenken, alvorens zij geloof hecht aan wat gij haar dien-aangaande mocht mededeelen — ik had toch verstandiger moeten zijn! Vervolgens hebt ge mij doodelijk beleedigd, door mij in een vol café op de wang te slaan, alleen maar omdat ik mij een weinig lichtzinnig uitliet over een jong meisje, dat toevallig uw belangstelling had gewekt — om redenen die ik niet nader zal

onderzoeken.

— Ik zou U raden uw tong in bedwang te houden! zeide Raffles op doffen toon, en den ander met een staalhard blik, aanzien.

— Laten wij aannemen dat het louter platonische belangstelling was! hernam Huguet spottend. Gij hebt mij bij die gelegenheid tot een tweegevecht uitgedaagd.

— En dat tweegevecht, mijnheer Huguet, hebt gij trachten te ontloopen, door mij eenige gehuurde moordenaars op mijn dak te sturen!

Huguet haalde de schouders op en zeide, met een blik vol haat op den man die tegenover hem zat:

— Ik had nog weinig lust om al uit het leven te scheiden, en men had mij reeds ingelicht omtrent Uw groote talenten als schutter en schermer! Ik verdedigde mijn bestaan zoo goed ik kon — en gij zult mij moeten toestaan zelf de middelen te beoordeelen die ik daartoe noodig acht. En nu ter zake! Ik heb u zoeven zien bewegen en ik zou u aanraden doodstil te blijven zitten, wanneer gij niet wilt dat alles onmiddellijk is afgelopen. Weet gij waarop ge daar zit?

— Op een nog al ongemakkelijken stoel, zou ik zeggen! antwoordde Raffles. En misschien ligt er wel een helsche machine ouder?

— Foei! Geloofst gij werkelijk dat ik met zulke geraas makende methodes mijn doel denk te bereiken? Gij ziet mij toch niet voor een anarchist aan? Denk toch eens aan het burengerucht! Neen, gij zit eenvoudig op een groot valluik! En ik verzeker U dat het perfect werkt. Gij ziet dat ik naast mijn schrijfbureau sta, met de hand vlak bij een voor u onzichtbaar knopje, dat ik slechts behoef aan te raken, om dat luik bijna twee meter in het vierkant, bliksemsnel onder u te doen neerklappen! En de gevolgen daarvan? Mijn waarde John Raffles, ze zijn zeer, zeer onaangenaam! Bedenk eens, dat gij van een hoogte van ruim twaalf meter zoudt neervallen in een put, die in rechtstreeksche verbinding staat met de Seine! En geen put uit een dagblad feuilleton met toevallig ontdekte zijdeurtjes, dat verzeker ik U! Een put met stevig gemetselde, volkomen gladde, gebetonneerde wanden, waarop zelfs geen muis, wat zeg ik, geen kakkerlak houvast zou vinden! Schreeuwen zou niet baten, want men zou het niet hooren. Ik neem aan dat gij een voortreffelijk zwemmer zijt en u een kwartier, een uur, laat ons aannemen zelfs vier of vijf uren boven water kunt houden, maar dan zal de vermoeyenis intreden, langzaam maar zeker, en tenslotte zoudt gij toch moeten zinken! Er staat ongeveer acht meter water in dien put en vroeg of laat zou Uw lichaam

door het onderaardsch kanaal dat wel tien minuten gaans lang is, naar de Seine worden gevoerd. Ik zet U dit alles slechts uiteen, om u een goed inzicht te geven in de gevolgen die uit een al te snelle beweging zouden kunnen ontstaan.

— Ik dank u voor uw openhartigheid, en zal uw wenk ter harte nemen, ik ben nu althans gewaarschuwd, en gij kunt van mij aannemen dat ik te verstandig ben, noodeloos het einde te verhaasten! zeide Raffles, terwijl zijn vingers speelden met het vlijmscherpe wapen dat op zijn knieën was blijven liggen. Gij moet mij echter ten goede houden dat ik mijn verbazing uitdrukt over de omstandigheid, dat gij dat knopje reeds niet lang hebt aangeraakt.

— O, ik doe niets overhaast! zeide Huguet onverschillig. Mijn vingertop is vlak bij het knopje, dat u van den dood scheidt, en ik kan zelf het oogenblik bepalen. Dat ik u niet onmiddellijk naar de andere wereld zond moet gij alleen toeschrijven aan mijn nieuwsgierigheid! Ik zou namelijk graag willen weten, vóór wij voor goed afscheid nemen, wat gij hier eigenlijk zijt komen uitvoeren. Voor zoover ik mij herinner, zijt gij nog nooit bij een tegenstander binnengedrongen, met het doel om hem als een sluipmoordenaar te overvallen.

— Daarin hebt gij gelijk! Die taak bleek meestal aan den bezochte voorbehouden! antwoordde Raffles scherp.

— Iedereen verdedigt zich op zijn eigen manier! hernam de Koning van Parijs schouderophalend. Misschien had ge mij opnieuw willen uitdagen na twist met mij te hebben gezocht?

— Dat zou al zeer onverstandig van mij zijn geweest, na de ervaringen, die ik met uw persoonlijken moed heb opgedaan! klonk weer de harde stem van den Grooten Avonturier.

Een oogenblik gleed er een krampachtige rilling over het gelaat van Huguet, en het was alsof zijn hand zich snel wilde bewegen in de richting van het noodlottig knopje, toen krulden zijn lippen zich minachtend, en hij zei:

— Ik heb u dat reeds uitgelegd, dunkt mij. Ik kan volstrekt niet inzien waarom een man als ik, gezond nog, nog niet oud, en in staat om nog jaren van het leven te genieten, opzettelijk den dood tegemoet zou loopen. Want gij zoudt mij toch hebben gedood, wees eens eerlijk!

— Zonder't minste gewetensbezwaar, mijnheer Huguet! antwoordde Raffles kalm. Lieden als gij moet ieder eerlijk man, die het goed meent met zijn evennaaste, vertreden, opruimen, waar hij hen slechts op zijn weg aantreft!

— Soms gebeurt het ook juist andersom!

zeide Huguet met een leelijk lachje. Nu, dat was dus niet de reden van uw komst. Wat kwaamt gij hier dan zoeken?

— In de eerste plaats geld, in de tweede plaats bewijzen van uw vriendschap met een hooggeplaatst persoon, die u de hand boven het hoofd heeft gehouden, tijdens de zaak die u zeker nog wel bekend zal zijn.

Weer vertrok het gelaat van Huguet krampachtig, toen lachte hij spottend, en riep uit:

— Dan is het maar goed dat ik u voortdurend in het oog heb gehouden! Wie weet wat gij nog ontdekt zoudt hebben! Het is waar, dat gij van die ontdekking al heel weinig nut zoudt hebben kunnen trekken! En nu hebt gij zeker spijt niets te hebben gevonden?

— Volstrekt geen spijt, mijn waarde heer Huguet, want wat ik niet vond, dat kon een ander ontdekken!

— Een ander? herhaalde Huguet langzaam, wilt gij zeggen — dat uw medeplichtigen.

— Ja, een was er hier in huis, maar die is al sedert een kwartier, op zijn minst vertrokken! antwoordde Raffles volkomen kalm. Hij was een van uw bedienden! Ik kan u niet zeggen, hoe het mij verheugt op te merken, dat gij dan toch niet alwetend zijt.

— Een van mijn bedienden? schreeuwde Huguet, plotseling vuurrood van woede. Wat is er met hem? Hebt gij hem vermoord?

— Gebruik toch niet zulke grove woorden! hernam Raffles, den ander met een kouden blik aanziende. Geloof gij nu werkelijk dat ik een misschien volstrekt onschuldig man, die niets van uw dubbelleven weet, koelbloedig om hals zou brengen? Ik geef u de verzekering dat de brave kerel gezond en wel in Weenen zit.

— In Weenen? hakkelde Huguet, van zijn stuk gebracht. Maar vanmorgen, dat weet ik zeker, heeft hij mij nog bediend.

— En een kwartier later hebben wij hem ontvoerd! Gij hadt hem toen uitgezonden voor een boodschap die zeker wel een uur zou duren. Toen hij terugkwam — was het een mijner vrienden! Daarna zijt ge bijna den geheelen middag uitgeweest, en hij heeft van die gelegenheid gebruik gemaakt dit huis eens grondig te doorzoeken, maar toen gij weer terugkwaamt om alles van dit feestje voor te bereiden, toen had hij nog alles niet ontdekt. Dat geschiedde pas een half uur geleden! En het was eigenlijk toeval.

Huguet was een stap op Raffles toegekomen, zonder echter zijn hand van de schrijftafel weg te nemen, en zijn gezicht was nu afschuwelijk verwrongen toen hij hem toebeet, heesch van woede:

— Wilt gij soms zeggen, dat die zoogenaamde knecht iets heeft gevonden, in dit huis, wat voor mij van waarde is?

— Ik weet niet of vijftigduizend francs in contanten en een paar korte briefjes door U ontvangen van een welbekende priesteres in den Tempel der wufte Muzen waarde voor u hebben. Maar mijn vriend heeft ze!

Huguet was doodelijk bleek geworden. Zijn vinger bewoog zich naar het knopje dat het valluik moest laten neerklappen. Met tergende langzaamheid gleed die vinger over den rand van het schrijfbureau.

Raffles volgde die beweging, keek naar het gelaat van den man, dan weer naar de voortgliddende hand. Maar niets verried zijn gevoelens toen hij kalmpjes vervolgde:

— Gij schijnt mij niet te gelooven — maar ik kan u overtuigen! Gij hadt Uw geld en die eigenaardige briefjes van Mademoiselle Georgette Dufour, een welbekende relatie van een hooggeplaatste in den lande, goed verborgen in een smal muurkastje, dat zoo goed als onvindbaar moest worden geacht en dat toch gevonden is. Overtuig u maar — het deurtje staat open! Het verbaast mij dat gij dat zelf niet aanstonds hebt gezien.

Huguet had tot op dit tijdstip zijn blikken geen oogenblik van zijn doods vijand afgewend.

Maar nu dwong een macht, sterker dan alle andere, hem, het hoofd in de richting te wenden van een dam tusschen twee ramen waar echter niets bizonders te zien viel, want van een deurtje was geen sprake, en nog veel minder van een deurtje dat opstond.

Maar hij had het hoofd omgewend, en dat veranderde aanstonds de geheele situatie.

Want Raffles, die schijnbaar gedachteloos met de Yatagan had gespeeld, wierp bliksemsnel en met zooveel juistheid het vlijmscherpe wapen naar de langzaam voortkruipende, witte hand, dat de scherpe punt met kracht door den duim drong, en de hand als het ware op het tafelblad vastnagelde.

Tegelijkertijd sprong hij op, juist op het oogenblik dat Huguet, de pijn niet achtend, met een woedende ruk zijn hand lostrok en op de knop drukte. Achter zich hoorde Raffles het luik met een suizend geluid opengaan. De stoel moest er stevig aan bevestigd zijn, want hij hoorde het meubel niet in het water vallen.

Hij had echter wel iets anders te doen dan zich hiervan te overtuigen, want Huguet had de Yatagan uit zijn linkerduim getrokken, en wilde zich met een waar gebrul op Raffles werpen, die hem nog juist bijtijds wist te ontduiken, toen zijn tegenstander in dolle drift

naar hem stak met het vreeselijke wapen.

Daar Raffles onder zijn witte Burnoes een revolver had, trachtte hij zich zoo spoedig mogelijk van dit lastige kleedingstuk te ontdoen dat hem in zijn beweging belemmerde, maar Huguet, die dit wel scheen te begrijpen, hief opnieuw zijn wapen op, en zou Raffles ditmaal zeker geraakt hebben, als deze niet, met een vlugge beweging, een stoel in de richting van zijn tegenstander had geschopt die hem tegen de beenen raakte, en hem een oogenblik het evenwicht deed verliezen.

Dit schonk Raffles den tijd, haastig het witte overkleed los te knopen, maar juist toen hij het afwierp en in zijn zak wilde grijpen, wierp Huguet, het voorbeeld van Raffles volgend met woeste kracht zijn dolk naar hem toe, en het had slechts een haarbreed gescheeld of de vlijmscherpe dolk, zou hem aan het hoofd geraakt hebben.

Raffles bukte echter bliksemsnel, en de dolk bleef ver achter hem trillend in de houten lambriseering steken.

Maar door zoo snel te bukken was hij een oogenblik zijn bewegingen niet volkomen meester en Huguet wierp zich als een tijger op hem geheel de heftige pijn vergetend die zijn wonde hem moest veroorzaken, waaruit het bloed gutste, en de beide mannen rolden het volgend oogenblik over den vloer, terwijl Huguet om bijstand schreeuwde, want hij voelde zijn krachten snel verminderen, en hij begreep dat hij met die ernstige wonde het onderspit zou moeten delven.

Raffles op zijn beurt begreep dat hij verloren zou zijn, als hij niet binnen enkele oogenblikken de overhand verkreeg, want op het hulpgeroep zouden de gasten komen toesnellen en hem zeker weer aan dien duivel in menschengedaante overleveren.

Steeds zoo luid hij kon schreeuwend trachtte Huguet Raffles naar den rand van het vierkante gat in den vloer te dringen, terwijl hij hem met de vrije rechterhand bij de keel greep, en hem poogde te worgen.

En zijn woede, zijn felle haat, maakten hem zoo sterk, dat Raffles al zijn krachten moest inspannen, om niet te worden overweldigd, door dien man half waanzinnig van woede en doodsangst.

Zoo lagen zij daar over elkaar heen te rollen, op geen twee decimeters van het doodelijke gat, toen Raffles er eindelijk in slaagde zich vrij te maken, en het volgende oogenblik sprong hij op en greep zijn revolver.

Tezelfdertijd vloog de deur open en een twintigtal mannen, de meesten in avondtoilet kwamen binnenstormen.

Raffles wendde zich onmiddellijk naar de deur met opgeheven revolver en schreeuwde :
— Wie een stap nader durft te komen heeft den langsten tijd geleefd !

Onmiddellijk kwam er stilstand in den troep die zooeven was binnengekomen.

De revolver steeds op zijn vijanden gericht, ging Raffles ruggelings naar een tweede deur, die in verbinding stond met een zijkamer, vanwaar men eveneens de gang kon bereiken.

Hij had die deur bijna bereikt, onder een doodsche stilte, en zei nu, met een kort lachje :

— Voor ditmaal zullen wij dus afscheid van elkaar moeten nemen, Gaston Huguët, maar maar ik zweer je, dat ik je gezicht niet zal vergeten, en dat wij elkander zullen terugzien ! Ik zal de stad Parijs van je bevrijden, reken daar op ! Tot zoo lang, bonsoir !

Hij deed nog een stap achteruit en stak reeds achter zijn rug de hand, naar de kruk uit toen de deur achter hem eensklaps geopend werd, en drie of vier mannen binnenstormden, van wie de voorste Raffles met zooveel heftig-

heid op den rug sprong, dat hij onmogelijk van zijn revolver gebruik kon maken.

Hij sloeg twee van deze onverwachte aandrangers met zijn linkervuist neer, maar reeds waren de anderen komen toelooopen en tegen een overmacht van bijna twee dozijn mannen was zelfs een Raffles niet opgewassen. Bloedend en hijgend, met gescheurde kleederen maar met hoog opgericht hoofd, stond hij tegenover Huguët, die hem een oogenblik met een duisteren blik aanzag, toen zachtjes begon te lachen en eindelijk kortaf beval :

— In de put met hem ! Dan hebben we voor goed met dien lastpost afgedaan !

Tien, twaalf armen duwden Raffles naar de opening, — over den rand heen — en hij viel, hij voelde zich neerkomen in ijskoud water, en toen hij weer bovenkwam, en omhoog zag, werd het vierkante lichtgat daarboven hem, langzaam maar zeker verduisterd, het luik werd gesloten.

En om hem heen werd het nacht.

**Had Lord Lister een kleine inzinking,
dan stak hij een „DUBEC” cigaret op!**

HOOFDSTUK VI

DOODSGEDACHTEN.

Brand, die zoo uitstekend de rol had vervuld van een der nog niet lang in dienst zijnde bedienden van Huguet, had het huis onmiddellijk verlaten volgens de afspraak met Raffles, zoodra hij eindelijk na ijverig zoeken, de geheime bergplaats had gevonden, waarin hij inderdaad vijftig duizend francs aan contanten had gevonden benevens een paar briefjes, die hem van voldoende belang toeschenen om ze voor Raffles te bewaren.

Hij had dit aan dezen medegedeeld op de wijze welke de lezer reeds kent, en had toen dadelijk het huis verlaten, echter slechts om op korten afstand in gezelschap van Henderson het vertrek van Raffles af te wachten, die nu geen reden meer had zijn oonthoud in dat gevaarlijke huis nog langer te rekken.

Ter wille van de brandkast kon men later nog wel eens terugkomen.

Brand had het deurtje van het uitstekend verborgen kastje, dat hij aanvankelijk maar niet had kunnen vinden, weer behoorlijk gesloten en hij koesterde geen vrees, dat Huguet de ontvreemding zoo spoedig zou ontdekken.

Er was evenwel iets anders dat zijn gedachten bezig hield, en dat was een onrustig gevoel, een vage vrees, dat Raffles misschien ter elfder ure toch herkend zou worden.

Reeds toen hij Raffles zich zag vermommen had Brand zich afgevraagd of het litteken van de schroeiwonde hem door Huguet toegebracht, wel voldoende onzichtbaar zou zijn, en hij herinnerde zich plotseling, dat schelle licht in de vestibule, dat op een zoodanige wijze was aangebracht, dat iedere gast die zijn overklederen aan den huisknecht overhandigde, een oogenblik door dat licht beschenen werd.

En hij behoefde maar alleen van die vrees tegenover Henderson te reppen, of de reus stelde onmiddellijk voor :

— Dan moesten wij ons maar dadelijk gaan overtuigen, dat alles in orde is, mijnheer Brand. Ik heb dit huis nooit vertrouwd, en den schurk die het bewoont in het geheel niet. Wij hadden Mylord nooit moeten toestaan, mijnheer Brand, zich in dezen leuwenkuil te wagen. En gij hadt er zelf ook niet binnen moeten gaan.

— Het moest James, zeide Brand glimlachend. Ik moest Mylord bijstaan, en hij heeft zijn rol gespeeld om de anderen af te leiden. Zeker, dit bezoek zou niet noodig zijn geweest, als ik vanmiddag al geslaagd was, maar die

kerel had zijn geheimen wat al te goed verborgen ! En laten wij nu wat terugloopen, — ik wil mij overtuigen dat Mylord geen gevaar dreigt.

Zwijgend liepen de beide mannen naast elkander, door de breede verlaten zijstraat, gingen even een duistere portiek binnen, om een patrouilleerenden agent te laten passeeren, vervolgden toen hunnen weg weder, en bereikten ten slotte den niet zeer hoogen tuinmuur, die echter zonder hulpmiddelen voor een zwaren kerel als Henderson bijna onbeklimbaar was.

— Help mij op den muur James — ik zal zelf gaan zien of alles in orde is ! fluisterde Brand. Ik zal denk ik nog al makkelijk de achterdeur kunnen binnen gaan, tenminste wanneer de schavuiten die niet op slot hebben gedraaid ! Als ik mij met Mylord in verbinding kan stellen zal ik hem zoo spoedig mogelijk langs den zelfden weg naar buiten loozen. Wacht hier op mij.

Henderson zette zich schrap tegen den muur, bukte zich voorover, vatte Brand stevig ter hoogte van de knieën, en tilde hem zonder eenige moeite boven op den muur, waarop de jongeman onmiddellijk aan den anderen kant verdween, en zich liet vallen in de rulle aarde van een bloemperk.

Hij begon dadelijk te zoeken naar een korten ladder, vond er een tegen den buitenmuur van een kleine bergloods, plaatste dien tegen den muur die den tuin omringde, en toen pas liep hij in de richting van het huis, plotseling aangegrepen door een onrust, die hij zich zelf niet kon verklaren.

Misschien was het omdat Raffles tien minuten langer was weggebleven dan de afspraak luidde, misschien ook was het een soort van bovenzinnelijke waarschuwing — in ieder geval gevoelde Brand zich bevreesd en angstig, en die gewaarwording werd er niet beter op toen hij, omstreeks een meter van den achtergevel verwijderd plotseling een dof gerucht meende te hooren, als van een heftige worsteling.

Eerst meende hij dat het van de eerste verdieping kwam, maar toen verkreeg hij de zekerheid, dat het geluid afkomstig was uit hetzelfde, groote vertrek gelijkvloers, dat hij dien middag zoo zorgvuldig had doorzocht.

En nauwelijks was dit tot hem doorgedrongen, of hij bemerkte dat de gordijnen voor een

der ramen niet volkomen gesloten waren, zoodat hij een blik kon werpen in het helder verlichte vertrek.

En wat hij zag, ontlokte hem bijna een schreeuw van ontzetting en schrik.

Een aantal mannen drong Raffles naar een vierkant gat in den vloer en het volgend oogenblik was hij over den rand verdwenen.

De eerste aandrang van Brand was een ruit in te slaan, en naar binnen te stormen, maar gelukkig bedacht hij intijds, dat hij zich evengoed zelf een kogel door het hoofd kon schieten, want die schurken zouden zeker geen medelijden hebben met een zoo gevaarlijken getuige. Hij zou het lot van Raffles moeten deelen, zonder deze in het minst van nut te hebben kunnen zijn.

Toen dacht hij aan de politie — maar wat kon deze thans nog baten? Zij zou misschien die ellendelingen daar binnen in de kamer kunnen arresteren — tenminste als zij bijtijds kwam, wat nog de vraag was, maar zij zou natuurlijk te laat komen om Raffles te redden — als deze nog te redden was!

Brand wierp nog een blik door de kier tusschen de gordijnen en zag nu dat allen het vertrek haastig verlieten, terwijl tezelfdertijd een groot luik, met een stoel er op bevestigd als uit den vloer kwam rijzen.

Huguet was de laatste die het vertrek verliet, nog eens grijnzend in het rond keek, en het licht uitknipte.

De kamer was stikdonker.

Nog even wachtte Brand, en toen besloot hij, half bewusteloos van ontzetting en bange voorvoelens, alles op een kaart te zetten en binnen te dringen, ook al moest het hem het leven kosten.

Hij liep naar de deur, maar bevond dat die, zooals hij half en half vreesde, stevig op slot was.

Een der bedienden had dit zeker gedaan zooals zijn plicht hem voorschreef. Zonder zich lang te bedenken haalde Brand zijn kleine tasch met instrumenten te voorschijn, en begon de ruit behoedzaam uit te snijden.

Het was een moeilijk werk, want de ruit was dik, maar tenslotte slaagde hij er toch in de ruit te verwijderen.

Hij stapte door de opening naar binnen, zijn revolver tot schieten gereed.

Hij sloot met groote zorgvuldigheid het gordijn achter zich, liep op den tast een paar passen de kamer in, luisterde aandachtig, ontstak zijn zaklamp, en liep bij het licht daarvan op zijn teenen naar de gangdeur.

Hij meende haastige schreden te hooren, gedempt gepraat, de voordeur die geopend werd,

en eenigen tijd daarna weer gesloten.

Hij waagde het er op, de deur op een kier te openen, en zag juist den huisknecht, die buigend een fooi in ontvangst nam.

Een oogenblik waande hij, het middelpunt te zijn van een boozen droom.

Was alles wel werkelijk geschied? Kon het mogelijk zijn dat daar een bediende rustig de hand ophield om een fooi te ontvangen van een man, die geholpen had bij, of althans werkeloos getuige was geweest van een moord?

Wisten die bedienden werkelijk van niets af?

Het was mogelijk, het was zelfs waarschijnlijk. Misschien waren zij er aan gewend dat er in dat huis wel eens meer getwist werd, er zouden misschien wel eens nachtelijke orgieën worden aangericht — en zij werden betaald om te zwijgen, niets te zien en niets te hooren.

De bediende sloot geeuwend de deur achter den laatsten bezoeker en toen zag Brand tot zijn onuitsprekelijke verlichting, dat hij licht uitdraaide.

Huguet was dus waarschijnlijk met zijn vrienden meegegaan.

Brand sloot zachtjes weer de deur en stond nog in beraad, of hij den sleutel aan den binnenzijde zou omdraaien om niet gestoord te worden, toen hij schreden hoorde naderen. De bediende wilde zich zeker overtuigen of daarbinnen het licht uit was, misschien de luiken sluiten.

Dadelijk doofde Brand zijn lantaren, en hij had zich juist naast de deur opgesteld, toen deze geopend werd en het volgend oogenblik werd het vertrek helder verlicht, want de man had den schakelaar omgedraaid. En bij dat licht keek hij in den loop van een revolver, en hij hoorde hoe een man met een halfmasker voor hem toebeet:

— Ik zou je raden, geen beweging te maken en mij de waarheid te zeggen man, als je geen kogel tusschen je ribben wilt hebben.

De bediende begon over al zijn leden te sidderen en stamelde:

— Dood mij niet, ik heb u immers niets gedaan?

— Neen, en daar zie je ook niet naar uit, zeide Brand meesmuilend. Wijs mij eens hoe het valluik hier in den vloer in beweging wordt gebracht, want dat zul je wel weten!

Maar aan de onnoozele en verschrikte uitdrukking op het gelaat van den man zag Brand aanstonds dat de bediende volstrekt niets wist, hetgeen dan ook al heel vreemd zou zijn geweest.

Hij haalde de schouders op en beval kortaf:

— Kom hier, en help mij zoeken! En geen grapjes — want ik ben niet in een stemming om die te dulden! Je mooie meester heeft

zooeven een misdaad begaan — hij heeft den Indiër die hier is opgetreden, in een luik geworpen, waar nu die stoel op staat! Neen, ik ben niet gek, zooals je schijnt te gelooven! Ik heb het met eigen oogen gezien.

Hij sloot de deur, liep met den knecht op de stoel toe, en overtuigde zich dat het zware meubel inderdaad aan den vloer was vastgemaakt.

Toen begonnen beiden met koortsachtige haast te zoeken naar den knop of den hefboom die het luik in beweging bracht maar het duurde bijna een kwartier voor Brand tenslotte, half bij toeval, het knopje onder aan het blad van den schrijftafel had gevonden, waarmede de electrische installatie in werking kon worden gebracht, die het luik opende en sloot.

Met een doffen slag klapte het luik open.

Brand snelde aanstonds naar den rand van het vierkante gat, boog er zich doodsbleek overheen, en een duizeling van ontzetting overviel hem, toen het licht van zijn zaklamp daar heel in de diepte weerspiegelde in een donker, bijna zwart water.

Hij riep een paar malen den naam Edward, maar geen antwoord volgde. Met een krijtwit gezicht keek de bediende toe.

Nauwelijks in staat om zichzelf te beheerschen, de siddering te bedwingen, die hem geheel machteloos dreigde te maken, wendde Brand zich tot den bediende met de vraag:

— Wist je van het bestaan van deze put?

De man begon over alle leden te rillen bij het zien van den woesten, dreigenden blik in de oogen, die hem door de maskergaten fel aankijken, en stotterde:

— Ik zweer U bij alles wat mij heilig is, mijnheer, dat ik dat voor het eerst zie! Ik ben nog geen twee weken bij mijnheer Huguet in dienst, het kan navraag velen.

Brand zag aanstonds dat deze man geen comédie speelde, dat hij inderdaad een sukkel was, juist een bediende zooals die sluwe schurk van een Huguet hem noodig had.

Hij had hem in de borst gevat maar liet hem nu los, keek met verwilderde blikken om zich heen, nam toen haastig zijn maatregelen.

Hij wilde zich overtuigen hoe diep de put was of er daar beneden misschien een uitweg was. Hij kon het niet verklaren dat hij niets van Raffles zag, die zich toch zeker zoo lang mogelijk boven water zou trachten te houden — tenzij de ellendelingen hem misschien het zwemmen onmogelijk zouden hebben gemaakt, beter gezegd het bovendrijven, door hem eerst te binden en zijn beenen met een gewicht te bezwaren.

Dit denkbeeld was hem zoo ondragelijk, dat hij niet langer aarzelde.

— Touwen! En een korten ladder! beval hij kortaf. En laat ik je maar vast zeggen, man, dat jij twee weken in dienst bent geweest bij een laffen moordenaar! Van mij heb je niets te vreezen, mits je mij onmiddellijk gehoorzaamt! En je behoeft de andere bedienden niet te waarschuwen!

— Die zijn reeds allen vertrokken! antwoordde de man bevend Ik ben de eenige die hier in huis slaapt.

— Is het altijd zoo?

— Alleen vannacht. De anderen hebben vrijaf. Zij zijn tegelijk met de gasten vertrokken.

Brand keek den man minachtend aan. Hij zelf begreep nu wel, dat Huguet zijn handen vrij had willen hebben, voor wat hier te doen viel. Wie kon zeggen of er van die zoogenaamde bedienden, niet twee of nog meer medeplichtig waren?

Hij duwde de man haastig de kamer uit, en deze haalde uit een bergplaats onder de trap een paar rollen stevig touw, benevens een vrij hoogen, dubbelen trap, die gelukkig juist lang genoeg bleek om hem dwars over de put te kunnen leggen. De bedienden, geheel overstuur hielp zoo goed hij kon, al begreep hij volstrekt niets van alles wat er geschiedde. In elk geval dacht hij er niet aan, hulp te halen, de politie te telefoneeren, zoozeer was hij onder den indruk van de plotselinge ontdekking van die put, en wat er hier zooeven gebeurd moest zijn.

Zijn meester een moordenaar — hij kon het nog altijd niet begrijpen.

Maar reeds had Brand stevig het touw vastgegrepen, dat tot ver onder in de put reikte, en zelfs onder de oppervlakte van het water verdween, liet zich ijlings glijden, en zich toen, zonder zich een oogenblik te bedenken van een vrij groote hoogte vallen.

Hij voelde zich neerkomen op een modderigen bodem, maar zijn tastende handen vonden geen lichaam, hij stiet zich weer af, kwam boven, haalde adem, dook opnieuw, en tastte met zijn handen langs deputwanden, en toen kwam hij opnieuw boven, naar adem snakkend, greep het touw, en klom niet zonder moeite weer naar boven. Hij streek zich de natte haren uit het gezicht, en toen snelde hij weg, zich niet bekommerden om zijn doorweekte kleederen, en voegde zich weer bij Henderson en riep hem toe, met een stem die van ontroering trilde:

— Wij moeten naar de Seine, James, maar ik vrees dat alles al te laat zal zijn. Vlug, vlug!

Raffles had het luik boven zich zien dichtgaan, en het werd stikdonker om hem heen. Niet het minste spoortje licht drong in dit afschuwelijke, vochtige graf door.

Hij bleef een oogenblik watertrappen, toen haalde hij diep adem, liet zich als een steen zakken, bereikte den weeken bodem, stak zijn hand in de modderlaag, en begreep aanstonds dat een ontkoming door den bodem onmogelijk was.

Hij zette zich weer af om opnieuw adem te halen, liet zich opnieuw zakken, thans langs een der wanden, en liet zijn vingers over de steenen glijden.

Hij had dadelijk wel begrepen, dat het onmogelijk zou zijn langs die loodrechte wanden weer naar boven te klauteren, en zelfs al gelukte dit, — het luik zou wel zoo vast zitten, dat het van beneden af onmogelijk te openen viel.

Hij bleef zoolang rondtasten tot hij bijna stikte en kwam weer boven, en haalde opnieuw lucht in zijn longen binnen.

Hoe lang zou dit nog kunnen duren? Hoeveel tijd zou er verlopen, alvorens de lucht in die put geheel ongeschikt was om in te ademen? Zeker vele uren!

Het water, kwalijk riekend en ijskoud, verstijfde hem schier tot op het gebeente en hij begon opnieuw water te trappen, ten einde den bloedsomloop te herstellen.

Plotseling herinnerde hij zich zijn zaklantaarn. Het toestel was uitstekend gemaakt, hij had het in zijn binnenzak gedragen, misschien was het nog bruikbaar!

Hij hield zich met een hand vast aan een steen die een weinig vooruitstak, haalde met de andere de lamp uit zijn binnenzak en knipte ze aan.

Hoe weinig kunnen wij menschen toch het licht ontberen, hoeveel geluk en zekerheid schenkt het ons!

De lamp werkte, en Raffles voelde zich aanstonds tot de krachtigste daden in staat, zoodra hij weer zien kon waar hij zich bevond. Helaas — het bleek al spoedig hoe weinig het hem hielp, de binnenzijde van zijn graf te kunnen belichten.

Inderdaad bleek het onmogelijk, den voet vasten steun te geven op den bijna geheel gladden wand. Hij behoefde het niet eens te beproeven — het zou zelfs hem niet gelukken, ofschoon hij een volleerd acrobaat was, en iederen „gevelklimmer” nog wel eenige punten had kunnen voor geven.

Maar toen trok er iets zijn aandacht.

Het licht van zijn lamp deed hem ontwaren, dat de putwand tot omstreeks twee meter boven de oppervlakte van het water een anderen

kleur had, donkerder was dan verder naar boven.

En aanstonds begreep hij de reden daarvan.

Het water steeg op geregelde tijden in deze put, maar als dat zoo was, dan kon het ook niet anders of zij moest op de een of andere wijze in verbinding staan met buitenwater — en dat water kon alleen maar de Seine zijn, die op ongeveer 10 minuten gaans van dit huis voorbijstroomde.

En nauwelijks was dit tot Raffles doorgedrongen, of hij nam een wanhopig besluit, waarvan hij wist dat de uitvoering slechts de dood of het leven kon beteekenen — en zeer waarschijnlijk het eerste.

Toch moest hij het wagen, want alles was beter dan hier werkeloos het einde af te wachten, ellendig te verhongeren of, misschien na eenige dagen, totaal uitgeput naar die modderigen bodem af te zakken.

Hij doofde zijn lamp weer, stak ze op dezelfde plaats, haalde hij zijn longen vol lucht, dook onder, en begon opnieuw langs de wanden te tasten. Hij bleef zoo lang onder water als hij kon, zonder iets te vinden, kwam boven om adem te halen, dook opnieuw, — en dit moest hij nog vier malen herhalen, alvorens zijn handen een opening hadden gevonden, zeker wel drie meter onder de oppervlakte, en zoo smal, dat het onmogelijk bleek er het lichaam doorheen te persen.

En toch aarzelde Raffles geen oogenblik meer. Het kwam hem nu voor dat alles beter was dan hier om te komen, in dat donkere, stinkende, nauwe gat.

Hij onthield de plek zoo goed mogelijk, kwam boven, haalde diep adem, en toen liet hij zich zoo snel hij kon zakken, vond spoedig het gat, wrong er zich met groote moeite door en begon zich dadelijk met handen en voeten voort te bewegen door een smalle tunnel, misschien een soort pijp, of buisleiding, want het kwam hem voor, dat de wanden rond en glad waren.

En zoo dicht bevonden zij zich bij zijn lichaam, dat dit er maar nauwelijks doorheen kon glijden.

Hoe lang deze verschrikkelijke tocht duurde wist hij niet. Naderhand kwam het hem voor dat het een kwartier geweest moest zijn.

Hij voelde zijn slapen bonzen, en hij begreep dat hij aanstonds zou moeten stikken en toen deed hij nog een laatste wanhopige poging, en wilde juist den strijd opgeven, toen hij plotseling met het hoofd tegen iets aanstootte, dat een weinig meegaf.

Hij hief het nog wat verder op — en voelde zijn haren, zijn voorhoofd, zijn neus boven het water uitsteken!

Hij haalde diep adem. Het was een mufte, zurige lucht, die in zijn neus en mond doordrong, — maar het was althans lucht.

Met groote moeite wentelde hij zich op zijn rug in de smalle pijp of buis, en toen zag hij dat zijn hoofd zich onder een ijzeren rooster bevond, van omstreeks een halve meter doorsnede. Door de vierkante spijlen van dat rooster heen kon hij omhoog zien naar een tweede, bijna even groot deksel, eveneens uit stevige spijlen bestaande, en daarboven was de nachtelijke hemel van Parijs.

Hij trok zich nog wat verder op, alleen met zijn hoofd boven het water uitstekend, wist zijn handen vrij te krijgen, en kon het eerste rooster al heel gemakkelijk openduwen. Het bleek aan een scharnier bevestigd te zijn, en waarschijnlijk had hij hier eenvoudig te doen met een gewoon trottoir-rooster, waardoor het overtollige regenwater werd afgevoerd.

Hij wist dat zich deze ronde roosters alleen maar in de buurt van de Seinekade bevonden en ging aanstonds aan het werk. Hij wrong eerst zijn bovenlichaam, vervolgens zijn beenen, door het onderste rooster, dat bijna drie meter

onder het bovenste gelegen was. Hij kon dit dus onmogelijk met de hand bereiken, maar was verplicht, evenals een schoorsteenveger, zich met rug en knieën schrap te zetten tegen de wanden van den smallen koker.

Het waren ijzeren, gladde wanden, en alleen een man, begiftigd met de spierkracht van Raffles, zou er in geslaagd zijn om die geweldige toer na te doen, doorweekt en vermoeid als hij was.

Ten slotte kon hij met beide handen het rooster grijpen, en zoo bleef hij een oogenblikje hangen, om wier nieuwe krachten op te doen, — en weer zette hij zich stevig vast met beide voetzolen en zijn rug tegen de kokerwanden, en lichtte het luik op, schoof het terzijde, werkte zich over den rand — en toen trokken twee stevige vuisten hem verder en in veiligheid!

Raffles keek op in de verwachting, te zullen zien in het wantrouwend gelaat van een patrouilleerend agent. Maar het was Henderson — bijna weenend van blijdschap die daar over hem stond heengebukt.

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak dozen „DUBEC” sigaretten aan.

HOOFDSTUK VII.

EEN MIRAKULEUZE ONTSNAPPING.

Het kon ongeveer vier uur in den morgen zijn, toen Mademoiselle Georgette Dufour plotseling uit een aangename sluimer ontwaakte door een flauw geristel, dat zij in haar slaapkamer meende te hooren.

Zij hief zich op den elleboog op, luisterde, meende zich te hebben vergist, en wilde het blondgelokte hoofd weer op het kussen neervlijen, toen zij het gerucht opnieuw hoorde, nu duidelijker.

Zij kwam weer overeind zitten, strekte de hand uit naar den schakelaar van het electrische lampje, dat op haar nachtkastje stond, en toen voer er een ijsskoude ontzetting door haar heele lichaam — de pols van die hand werd als in een schroef geklemd, en een zachte, maar bevelende stem zei :

— Blijf rustig liggen, mejuffrouw ! Ik zal dat licht zelf wel onsteken. En dan zullen wij eens zien of dat lieve kleine handje misschien niet onderweg was naar een revolver !

De lamp werd aangeknipt door een man die zelf onzichtbaar bleef, en de omtrek van het bed, een prachtig meubel uit den tijd van den Zestienden Lodewijk, werd vrij helder verlicht.

De vrouw trok sidderend de dekens naar zich toe en stamelde :

— Gij zult mij toch niet dooden ? Neem mijn juweelen, maar laat mij met vrede !

Ik denk er niet aan U leed te doen, mejuffrouw ! zeide de zelfde rustige stem. Wat de juweelen betreft — die heb ik reeds. En het spijt mij dat ik u geen compliment kan maken over uw veiligheidsmaatregelen ! Zij lagen als het ware voor het wegnemen ! Laat ik u evenwel zeggen, dat ik niet daarom kwam. De juweelen beschouw ik slechts als een kleine belooning voor de moeite die ik mij geef. En in verband hiermede moet ik aanstonds mijn excuses maken dat ik u op zulk een zonderling uur kom bezoeken. Het ging evenwel niet anders — de zaak die mij hier bracht moest met grooten spoed worden afgehandeld.

De man, die nog altijd de pols van de verschrikte vrouw vasthield, trok nu met de vrije hand de laden van het kastje open, nam er de kleine revolver uit die er zich inderdaad bevond, liet ze in zijn zak glijden, kwam toen in den lichtkring van den lamp, en vertoonde zich als een rijzig, goed gekleed man, het gelaat voor de helft door een zwart zijden masker bedekt, en zelf gewapend met een browning

van klein kaliber, die hij nu echter op zijn beurt in zijn zak liet glijden, om een stoel te nemen en kalm, alsof hij een geneesheer was, met gekruiste armen voor het bed plaats te nemen.

— Wat wilt ge nog meer, als ge mijn juweelen al hebt ? vroeg Georgette Dufour, den bezoeker met haar harde blauwe oogen vreesachtig opnemend, maar nieuwsgierig tevens, en reeds een weinig gerust gesteld door de houding van dien zonderlingen inbreker.

— Inlichtingen, Mademoiselle, antwoordde de gemaskerde man kalm.

— Inlichtingen ? Wie zijt gij dan ?

— Ik ben John Raffles ! Dat ik mij maskerde, geschiedde alleen omdat ik niet gaarne wil dat gij mijn gelaat zult zien. Ik heb mij zelfs den tijd niet gegund, een behoorlijke vermomming te kiezen. Gij moet weten dat ik nog nauwelijks twee uur geleden op den bodem van een met water gevulden put lag, waarin ik op een zeer onheuse wijze was geworpen door — een heer, dien gij zeer goed kent.

Georgette had met een onwillekeurige beweging de dekens van zich afgeworpen, zij was gekleed in een pyama van witte zijde, en zij zou er zeker allerbekoorlijkst hebben uitgezien in dit gewaad, als haar gelaat op dat oogenblik niet vertrokken was van angst, woede en schrik.

— Ben jij John Raffles ? vroeg ze langzaam.

— Om u te dienen ! En de heer die mij in de put wierp om mij te verdrinken was mijnheer Gaston Huguet, u welbekend. Wordt het u thans misschien duidelijker wat ik hier kom verrichten ?

— Neen, ik begrijp het volstrekt niet, antwoordde de vrouw, en zij kneep de lippen dicht open, en zag Raffles somber aan.

— Dan zal ik u met enkele woorden op de hoogte helpen. Gij moet weten dat ik wat vroeger in dezen zelfden nacht ten huize ben geweest van mijnheer Huguet, goed vermomd en met een bepaald doel. Daarbij werd ik geholpen door een mijner vrienden. Ik zelf slaagde maar ten halve, wat u kan blijken uit mijn mededeeling, dat ik terecht kwam in een put, waar het verblijf alles behalve aangenaam was, maar mijn vriend slaagde er in, in een goed verborgen schuilhoek, niet alleen contant geld te vinden, wat van minder belang was, maar ook eenige briefjes van uw hand, gericht aan Huguet en waarin sprake is van een machtigen beschermer

— van u zoowel als van Huguet! Hij wordt daarin niet met name genoemd, maar ik heb reden om te vermoeden wie hij is! Welnu — ik ben hier gekomen om zekerheid dienaangaande te verkrijgen. Gij staat op zeer goeden voet met een zekeren Minister, dien ik niet nader zal aanduiden. Is het waar, dat Commissaris Lepintois die geheele zaak van de Rue de Vaugirard van de rol heeft afgevoerd, op ontvangst van een briefje van Zijne Excellentie?

— Daarop wensch ik u geen antwoord te geven, antwoordde Georgette Dufour, die plotseling haar kalmte scheen te hebben herkrepen.

Zij had zich weer onder de dekens laten glijden en keek Raffles aan met een blik, zoo zonderling, dat hij dadelijk op zijn hoede was, en zijn hand weer naar zijn zak ging waarin hij de browning had geborgen.

— Ik zou u raden het wel te doen, hernam hij rustig. Ik zou anders gedwongen zijn eens een kijkje te gaan nemen in uw secretaire. Dat wilde ik juist gaan ondernemen, toen gij wakker werd. Gij schijnt een zeldzaam lichten slaap te hebben, zooals ik tot mijn teleurstelling moest ondervinden.

— Ik denk niet dat gij in mijn secretaire veel zoudt vinden, hernam de vrouw. Gij zoudt het evenwel kunnen probeeren, het meubel staat in de kamer hiernaast.

Er was iets in de oogen en in den spottenden toon van de variété-artiste, dat Raffles nog meer op zijn hoede deed zijn. Toch wist hij dat de vrouw alleen was, en dat in dit huis nog slechts een bediende en een kamerniertje sliepen.

De chauffeur woonde boven de garage, Raffles had al die bijzonderheden nog geen uur geleden gehoord in een der groote nachtcafé's.

En toch scheen zij hem niet langer te duchten, gaf zij hem zelfs verlof haar secretaire te doorzoeken.

Hij stond langzaam op, schoof zijn stoel achteruit, liep naar de deur, de vrouw steeds in het oog houdend, knipte ook de groote middenlamp aan, liep toen op de tusschendeur toe, en opende ze, met zijn browning in de vuist.

Het vertrek was volkomen donker; hij draaide de schakelaar naast de deur om, maar niets verdachts liet zich zien.

Georgette Dufour was rustig gebleven waar zij was, met nog altijd dien eigenaardigen glimlach om haar lippen.

Toch wist hij dat de vrouw onmogelijk de telefoon kon bereiken, hetgeen haar ook weinig zou baten, want hij had aanstonds de draad doorgesneden, zoodra hij de kamer binnentrad, evenals die van de elektrische schel waarvan

de knop zich vlak bij het hoofdeinde bevond.

Dat er zich in dit pasgebouwde huis valluiken en putten zouden bevinden als in dat van Huguet — het was volkomen onmogelijk. Vanwaar dan die spottende, valsch-loerende uitdrukking in haar oogen?

Langzaam kwam Raffles weer op haar toe en plotseling, met een enkele ruk trok hij de dekens weg.

En nu doorzag hij dadelijk alles!

Tegen het fraai bewerkte voeteneinde was eveneens een elektrische knop aangebracht van vrij groote afmetingen, en hij verraste nog den voet van de vrouw, die tegen die knop drukte — zeker volgens een afgesproken code.

Heel veel tijd om hier lang over na te denken had hij niet, want de volgende seconde moest hij handelen!

Buiten, in de zijstraat, die langs het huis liep klonk de schrille waarschuwingskreet, hem zoo wel bekend.

Hij ijfde de kamer uit, liep een kleine gang ten einde, wierp daar een raam open, en boog zich een weinig voorover.

Daar heel ver in de diepte — het slaapvertrek was op de vierde verdieping van het huis gekregen — stond een gedaante, die schrille tonen scheen voort te brengen met behulp van een hondenfluitje.

Raffles luisterde een oogenblik aandachtig naar die seinen, naar die tonen, nu eens lang, dan weer kort, en toen riep hij:

— Maak dan dat je weg komt! Ik zal mij nog zien te bergen! Hier — vang op!

Hij stak de hand in zijn zak, en haalde er een kleinen buidel uit, dien hij naar beneden wierp waar het voorwerp veilig werd opgevangen door de donkere gedaante.

En het was hoog tijd, want het volgende oogenblik snelden er van den anderen kant drie mannen de zijstraat in, onmiddellijk kenbaar aan het zwaaien van hun sabeltjes aan hun linkerheup, en de gedaante liet een kreet als tot afscheid hooren en was het volgend oogenblik in de duisternis verdwenen. Er gromde een motor en toen was het stil.

Raffles sloot het raam haastig weer, en repte zich naar de zoldertrap. Het was zijn plan langs het dak te ontkomen, op dezelfde wijze als hij hier was binnengedrongen.

Hij zag dadelijk dat de terugweg hem was afgesneden, want de trap was nu afgesloten door een stevige deur!

Hij haalde onmiddellijk zijn looper te voorschijn, wist het slot binnen een minuut te openen — maar rukte vruchteloos aan de deur, die dus aan de andere zijde gegrendeld moest zijn.

Er was dus blijkbaar nog een andere weg naar de zoldertrap, daar het anders onmogelijk geweest ware, de deur aan de andere zijde te sluiten. Met deze overwegingen hield Raffles zich echter niet langer dan een seconde op. Hij begreep dat de weg hem langs dezen kant afgesneden was en dat hij zich zou moeten haasten, want reeds hoorde hij van alle kanten voetstappen naderen.

Ook in dit huis scheen de regeling niets te wenschen over te laten! De gewaarschuwde kamenier had geen tel verloren laten gaan om aanstonds de naaste politiepost van haar kamer uit op te bellen — en de gevolgen dreigden ditmaal zeer ernstig te zullen zijn.

Inderdaad toen Raffles zich weer van de deur keerde, zag hij tegelijkertijd bij de trap twee met de al te bekende blauwe petten getooide hoofden boven de portaalvloer uitsteken, alsof zij daar zoo maar los waren neergestrooid — maar die hoofden leefden en behoorden bij twee lichamen van vlugge rijwielagenten, en die lichamen hadden armen en handen, die weer gewapend waren met revolvers, die Raffles als twee donker-dreigende oogen aanstaarden. Hij draaide zich om en vloog met onbegrijpelijke vlugheid door de gang — maar een revolverkogel is altijd nog wat sneller dan de snelste hardlooper en een schampschot bij zijn oor waarschuwde hem dat het meenens werd. Toen daarenboven vlak voor hem, bij een gangkruising, weer drie welbewapende agenten als evenzoveel duiveltjes uit een doosje opdoken, gaf hij glimlachend den ongelijken strijd voorloopig op en zeide met uitgezochte hoffelijkheid, en een lichte buiging in het rond:

— Messieurs, ik werp den handdoek in den ring — of, als gij dezen sportterm niet goed mocht begrijpen — gij kunt over mij beschikken!

In een oogwenk was Raffles gegrepen en geboeid.

Dit verbaasde hem slechts weinig, want hij zag wel in, dat de sluwe vrouw daar binnen de agenten reeds gezegd had, wie, volgens haar meening, de inbreker moest zijn. En een John Raffles brengt men nu eenmaal met inachtneming van eenige voorzorgsmaatregelen naar veiliger oorden over!

Raffles keek een oogenblik glimlachend op de stalen banden neer, die zijn polsen bijeen hielden, dan naar de deur van de weelderige slaapkamer, waar nu de schoone Georgette was verschenen, met een duistere uitdrukking van woede en haat, maar ook van zegepraal in de oogen, die hem tartend aanzagen.

Raffles boog met de grootste hoffelijkheid

voor haar en zei, in het voorbijgaan.

— Ik erken volmondig, schoone dame, dat gij mij goed partij hebt gegeven — en voor het oogenblik aan de winnende hand zijt. Maar niet waar — als men over machtige beschermers beschikt als gij en uw vriend Huguet! Nu, wij zien elkander nog wel eens terug, denk ik!

— Ja, voor de Rechtbank, schurk! riep de vrouw hem schor van woede na. Jou rijk heeft uit, mooie mijnheer!

— Wie weet! zeide Raffles over zijn schouder. Men moet den dag nooit prijzen voor den avond — en zoover zijn wij nog lang niet, ma chère! Au revoir, et mille fois merci pour vos beaux diamants!

Het volgend oogenblik werd hij vrij ruw aangegrepen door vier, vijf agenten en de trap afgevoerd. Beneden wachtte een brigadier met een rood, warm hoofd, die hem dadelijk de vraag toebeet:

— Waar zijn je medeplichtigen?

— Weg! antwoordde Raffles lakoniek.

— En de juweelen die je gestolen hebt?

— Ook weg — zelfde richting! gaf Raffles met een allerbeminnelijkst glimlachje ten antwoord.

De brigadier meende een oogenblik te stikken van woede, maar hij wist zich te beheerschen en zei kortaf:

— Het is goed — de commissaris zal het wel uit je weten te halen. Vooruit, mannen — wij hebben een prachtigen slag geslagen!

Raffles werd naar buitengedrongen, en in de richting van een wachtende patrouilleauto. Vier stevige knuisten hielden hem vast.

De hemel begon zich in het Oosten reeds zwak rood te tinten, toen de auto wegreed, nadat eenige agenten waren komen rapporteeren, dat van de andere nachtelijke bezoekers geen spoor was teruggevonden.

Raffles kende Parijs te goed om niet te weten, dat men hem naar het politiebureau van de wijk bracht. Sterker nog — hij kende dit groote, oude gebouw uitstekend van buiten zoo goed als van binnen!

En terwijl hij daar rustig tusschen vier agenten in zat, bleef hij maar glimlachen, en nu en dan zachtjes voor zich heen neurien. Na een rit van ongeveer een kwartier hield de auto stil voor het schijnbaar sluimerend gebouw, somber en stil. Weer werd Raffles vastgegrepen en langs een breede, kille gang, een trap op naar het bureau van den dienstdoenden inspecteur gebracht, die hem de door de wet voorgeschreven vragen zou moeten stellen, tot tijd en wijle de heer Commissaris met de eigenlijke instructie zou kunnen aanvangen.

De inspecteur moest reeds telefonisch ge-

waarschuwde zijn, want hij was klaar wakker en keek van achter zijn lessenaar strak naar den arrestant.

Raffles stond op den drempel van een ruim en zeer hoog vertrek — dat hij kende alsof hij er zelf de bouwmeester van was geweest. Drie jaren geleden zat hij immers in deze zelfde kamer als geëerde bezoeker — als een prachtig staaltje van een Amerikaanschen politiedeskundige, met hoorenen bril, confectiepak als een geruiten zak en reispet! En geen enkel onderdeel was uit zijn herinnering gegaan. Alleen zag het vertrek er thans wat rommelig uit. In een hoek lag een stapel vlaggen, op den vloer, dicht bij een der wanden, lagen drie of vier vlaggestokken. En nu viel het Raffles in, dat het overmorgen een nationale feestdag was. Daarvoor waren zeker die emblemata der Fransche Republiek bestemd. Voor het overige waren zelfs de meubels niet van plaats veranderd. Het groote bureau van den inspecteur stond nog altijd onder een klein, ongetralied raam, voor iedere poging tot ontvluchting echter ongeschikt want het kozijn bevond zich minstens vier meter boven den grond. Dan was er nog altijd het groote raam rechts — maar dat was van armdikke tralies voorzien. Raffles herkende zelfs het kleed op den vloer met zijn groote, nu wat verschoten bloemfestoenen!

Twee agenten voerden hem tot dicht bij de tafel en de derde bleef bij de deur op wacht staan. En dadelijk voer de inspecteur vinnig uit:

— Zoo, dus hebben we je eindelijk, Raffles? Het werd tijd, vindt je ook niet?

— Onze meeningen dienaangaande zullen wel uiteenloopen, mijnheer, antwoordde Raffles sarcastisch. Maar in ieder geval is het nog niet de tijd, mij te jij-en-jouwen, vindt u ook niet?

De inspecteur schoof wat onrustig heen en weer op zijn stoel, en vroeg brommend:

— U erkent toch zeker, dat u de langgezochte Avonturier John Raffles bent —?

— Ik kan u niet beletten, dien naam in te vullen, zei Raffles droogjes.

De inspecteur begon driftig een formulier in te vullen, schreef in wat de arrestant hem liefde mede te deelen, reikte het formulier

aan een der agenten toe en zei bits:

— In de stevigste cel met hem. Dadelijk voortbrengen zoodra de commissaris er is. En in de boeien laten. Kunnen niet te voorzichtig zijn. Vooruit!

De kleine stoet begaf zich weer naar de deur. De agent, die daar op post had gestaan, trad het eerst naar buiten, na de deur te hebben geopend.

Nauwelijks stond de man buiten de kamer of Raffles gaf hem zulk een geweldigen schop tegen een daartoe als door de natuur voorbeschikt lichaamsdeel, dat de agent voorover tuimelde, met zijn hoofd tegen den muur, trok met een enkelen ruk de boeien geheel stuk, welker ketting hij reeds in de auto ten halve had doorgezaagd met het zeer kleine metaalzaagje, dat in een mouwomslag verborgen was geweest, gaf den agent rechts van hem een duw, die hem naast zijnen makker in de gang deed belanden en trok snel de deur dicht die hij dadelijk grendelde.

Dit alles had ternauwernood een volle seconde geduurd. De agent links had dus slechts den tijd gevonden, naar zijn revolvertasch te grijpen en verder dan tot dat gebaar kwam hij niet.

Lachend van blijde opwinding sloeg Raffles den man met een onverbeterlijken uppercut neer, raapte een van de vlaggestokken van den grond en riep vroolijk:

— Ha! Wat een prachtige polsstok! Die komt juist van pas!

Hij greep den langen, sterken stok stevig beet, nam een geweldigen aanloop, te beginnen bij de deur, waarop reeds tal van vuisten beukten, zette zich twee of drie meter voor het bureau met een panterachtigen sprong af....

En het volgend oogenblik zag de volkomen overdonderde, half versufte inspecteur een soort menschelijke zwaluw boven zijn hoofd zweven, te land komen op het smalle kozijn van het hoog aangebrachte raam — en verdwijnen, terwijl de nu onbruikbaar geworden stok met een luid geraas omviel.

En nu pas scheen de verbijsterde inspecteur tot nieuw leven te ontewkan.

Hij rukte een lade open, greep daaruit een revolver, en begon als een razende het wapen leeg te schieten op de ijle lucht.

De volgende aflevering bevat:

Het gestolen Testament

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885